

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

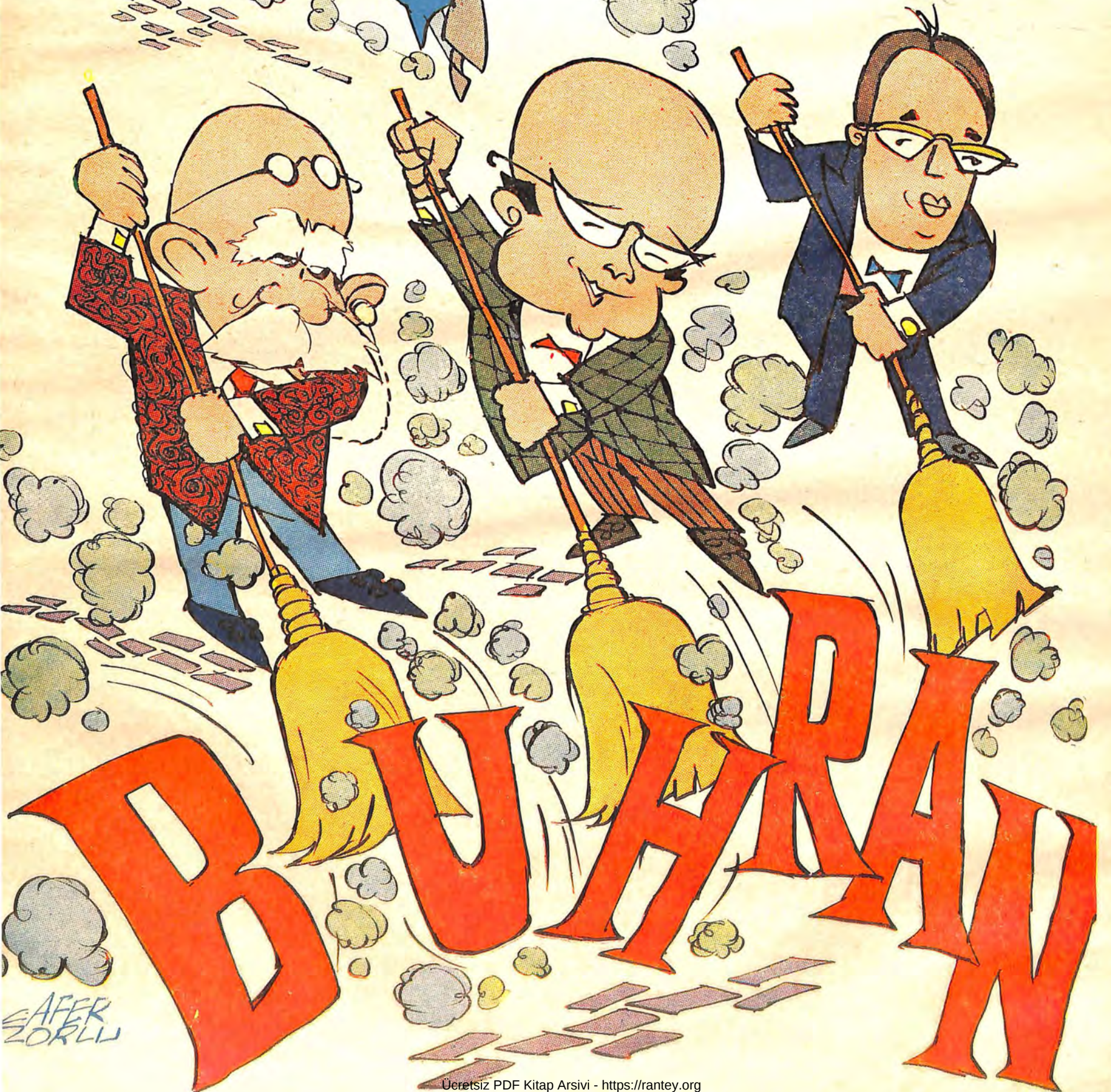
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Akbaba Loto'da
Kazananlar
BU SAYIDA

BAYRAM TEMİZLİĞİ

AFER
ZORLU

BÜYÜK YIL SONU ÇEKİLİŞİNDE:
bir defada

11
milyon
lira

tutarında ikramiyeler...

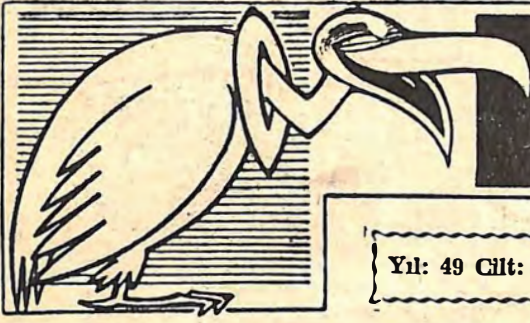
SİZE DE EN GÜZEL YUVA...
SİZE DE SERVET.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 685

(Reklâm Moran : 3069 — 170)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 48

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

17 Kasım 1971

* Fiyatı: 150 Krş.

Paşa'ya yakışan

TÜRKİYE'NİN bir çelişkiler ülkesi olduğunu çoğumuz söyler dururuz. Ama ortada toplumun rotasını ve hepimizin kaderini etkileyecek çapta bir koca çelişki durmakta da, kimse farkına bile varmıyor.

İsmet Paşa'ya karşı tutumumuzun tutarsızlığından söz ediyoruz.

CHP. Genel Başkanının seveni de çoktur, sevmeyeni de. Bu iki kalabalık grup şu inançta birleşirler:

İnönü çok, ama çok akıllıdır. Ka-fasının içinde toslasmadan kaynaşan yoğun bir tilki trafiği vardır. Atatürk'ten sonra memleketi oniki yıl yönetmekle kalmamış, ondan sonra da olayların gidişine perde arkasından her zaman ağırlığını koymuştur. İktidar koltuğunda kim oturur görünürse görünsün, gerçek yönetimin dizginleri hep İnönü'nün elindedir. Ülkenin durumu ondan sorulur, bunalım anlarında ona danışılır, temel çözümler ondan beklenir.

Böyle düşünenlere Türkiye'nin bugünkü durumunu nasıl gördükleri sorulsa, emin bir başka noktada da birleşirler:

Durum iyi değildir; bunalımlar birbirini kovalamakta, Türkiye bir türlü çıkmazlardan dönüp selâmet yoluna girememekte, dünyadaki kal-kınma varışında gitgide gerilerek düşmektedir.

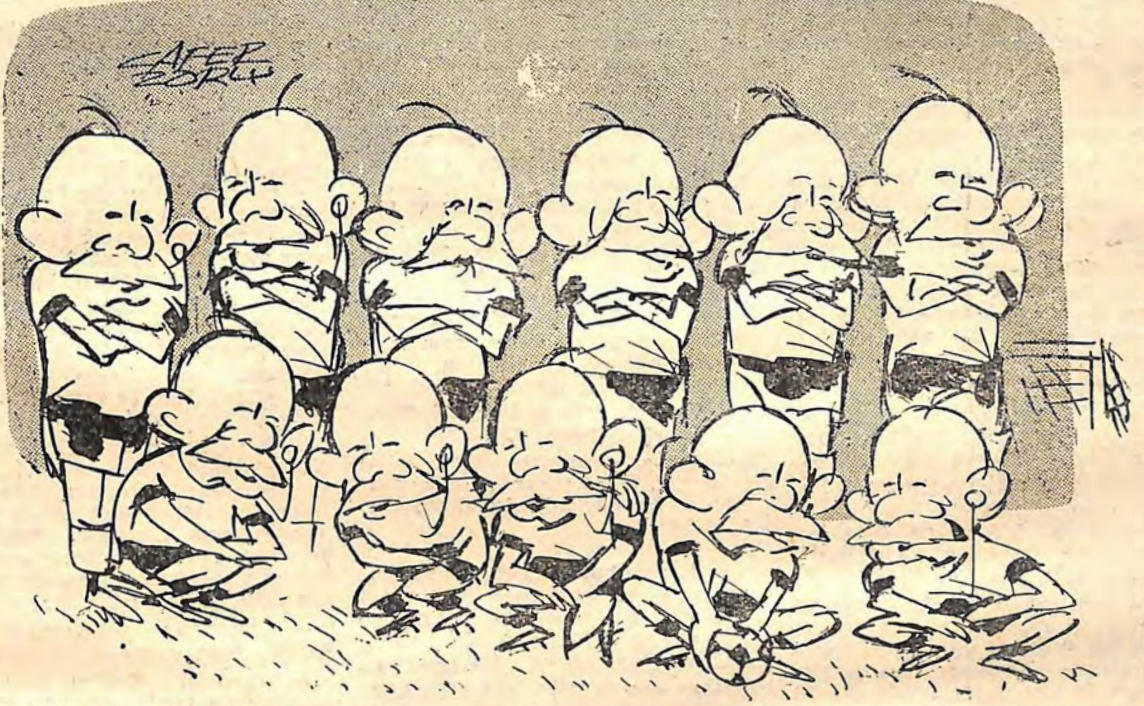
Şimdi, iki nokta arasındaki tutar-sızlığı bir soruyla belirtelim:

— Madem ki sayın İnönü o kadar akıllıdır ve Türkiye'nin gerçek yönetimini o kadar geniş çapta etkilemiştir, bugün yurdumuz niçin bu haldedir?

Sanırsız hızlı «Paşacılar» çelişkiden sıyrılmak için soruya şöyle bir cevap verirler:

— İnönü Türkiye'ye seçilmiş, çok partili, parlâmentolu demokrasiyi getirdi. Yazık ki ahali gerekli işlemleri seçemiyor. Seçilenler de gereken tarzda davranmıyor, hep İnönü'nün seviyesinin çok aşağısında kahıyor-lar.

Doğruluğunu kabul etsek bile, bu iddia sayın İnönü'nün yurdumuzdaki seçmen kitlesinin olgunluğu ve politikacıların seviyesi konusunda çok büyük bir teşhis hatası yapmış, sonra da çeyrek yüzyıl boyunca o yanlış düzeltmemiş olduğunun ik-rarı değil midir? Nerede kaldı öyleyse Paşa'nın üstün akli, satranççılığı, tilki trafikçiliği?

Malatyaspor!

Aslında tutarsızlık düşüncelerden değil, duygulardan doğuyor tabii.

Sosyal, ekonomik ve teknolojik bakımdan geri kalmış toplumlarda büyüklüklerin sayılması ile sözlerinin dinlenmesi aynı anlama gelir; eli öpülen ak sakallı dedenin görüşlerinde ki isabetten şüphe etmek kimsenin aklından geçmez. O alanlarda ilerlemiş toplumlarda ise saygı ve söz dinleme kavramları birbirinden gitgide ayrılır:

Bir mühendis, dedesine çok büyük saygı gösterebilir ama, yapmakta olduğu köprü'nün hesaplarını onun kontrolünden geçirmeye hiç ihtiyaç duymaz.

Eğer duyuyorsa, bu onun pek yetersiz bir mühendis olduğunu ispatlar. Hele yetiştirilme tarzında Dede Hazretlerinin geniş çaplı katkısı da varsa, ihtiyarın sorumluluğu artar: Mühendisin bir bakıma çocuk bira-

kılmasına katılmış demektir.

İşte birçoğumuzun sayın İnönü'ye karşı tutumumuzda biraz öyle çocuk kalmışlık seziliyor. Gerçekten isabetle yol gösterip gösteremeyeceğini, geçmişindeki hangi tutarlı ve sürekli başarıların bizde öyle bir u-mut uyandırdığını kendimize hiç sormadan her güç dönemeçte onun eteğine yapışıyor, onun gözünün içi-ne bakıyoruz.

Paşa'nın da bu duruma bir son vermeye çalışmakta olduğu söylene-mez. Hâlâ Türk toplumuna yön ver-meye kendini tam yetkili gördüğünü belli eden bir tarzda ağırlık koyu-yor, taraf tutuyor, adam harcıyor, hizip batırıp hizip çıkarıyor.

Oysa bugün Türkiye'nin karşılaştığı meseleler değil Abdülhamid döneminde yetişmiş bir yöneticinin, dâhi ve birçok alanda uzman da ol-sa herhangi bir kişinin tek başına

çözümlemeyi düşünemeyeceği kadar karmaşık. Her şeyin kişisel ağırlık-lardan mümkün merteye uzak, bilim ve teknik bilgi ışığında özgürce tartışılıp karara bağlanabileceği bir dö-neme girmek zorundayız.

Söylemesi belki acı ama, gerek parti içindeki tartışmalarla doğru yolun bulunması açısından, gerek seçmenlerin oylarının kazanılması bakımından İnönü artık CHP. için bir koz değil, bir handikaptır. CHP. ise böyle bir handikap lüksünü taşı-yabilecek durumda değildir.

Son haftalarda herkes şu soruyla uğraşmakta:

— Demirel AP'nin başından çekil-meli mi, çekilmemeli mi?

Aslında ondan çok daha önemli o-lan «İnönü'nün aktif politikadan çekilmesi» konusuna ise kimsenin e-gilmemesi gerçekten şaşırtıcıdır.

Çağımızda İnönü'nün bugünkü ya-şına ulaşip da aktif politikada diren-mek isteyen birkaç yabancı devlet a-damı olmuştur. İçlerinde ülkelerinin en büyük kahramanlarından sayılan-lar da vardı. Ama hepsi birkaç yıllık direnişlerini çok pahalı ödemiş, u-luslarından dargın yahut gücenik ay-rılmışlardır.

İnönü'ye öyle bir siyasi son yakış-maz. Gönüllerdeki Atatürk'ün en ya-kın yardımcısı, Batı Cephesi Komu-tanı, Lozan galibi tablosunu daha fazla zedelemeyen bugünün çatışma-larından çekilip tarihi kişiliğine dön-meyi bilmelidir.

O zaman tekrar hepimizin saydığı İsmet Paşa olacaktır.

AKBABA

Sevgili okurlarımızın Şeker Bayramını kutlar, mutluluk-lar dileriz.

AKBABA

Erim — Tatlı yiyeğim, tatlı söyleyelim!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BUZLUK POLİTİKASI

Muzaffer İZGÜ

HANI, insanların buzluga konup, yüz ikiyüz yıl sonra tekrar oradan çıkarılıp diriltileceklerini duymuştuk amma, politikanın içerisine buzluk sözünün girdiğini hiç mi hiç duymamıştık. Çok şükür, onu da duyduk... Gazetelerde, o:

«Efendim bunalımı buzluga koyduk donuyor.»

«Efendim buzdolabının ayarını çok soğuk'a aldık, çabucak dondurmaya çalışıyoruz.»

«Efendim, bunalım buzdolabında kaldıkça demokrasi için hiçbir şa-kinca görmüyoruz» lâflarından sonra, ben de eve geldiğimde, karım; Demirel'in sözleri bir yana, Erim'in sözleri bir yana. Kraliçe'nin Türki-ye'yi ziyaret öteki yana, İran'ın beş-yüzüncü yıl şenlikleri beri yana, tut-turdu illâ ki:

— Bana bir manto al! diye...

— Yahu hanım, ne yapacaksın mantoyu, baksana kraliçe bizim memleketi dostluk ziyaretine gel-miş, İran'ın eski Persepolis şenlik-leri...

— Aa aa, deli mi ne, bana ne İran'ın Persepolis'inden, ben senden manto istiyorum.

— Ama canım, sen bu dünya yu-varlığının üzerinde yaşamıyor mu-sun, haydi dünya yuvarlığını bırak, Türkiye'de yaşıyor musun, Türki-ye'deki olaylarla ilgilensene bi-raz...

— Aa aa, delinin zoruna bak, de-di. Et yirmi lira, kuru fasulye altı lira, tereyağı otuzbeş lira, bundan gerisi beni ilgilendirmez, ne olursa olsun...

— Yaa bak, dedim, bunca pahalı-lık arasında benden manto istiyor-sun?...

— Elbette isterim canım. Hakkım değil mi? Şu üzerimdeki manto tam beş yıllık, utanıyorum bir tarafa çı-karken...

— Haber var mı? dedim karıma,

buzdolabının buzluga koydular.

— Canım bana nesi, el pırzola a-lır, biftek alır, onbuçuk ayak buz-dolabının buzluga koyar, sen ev-deki makarnana bak, beni ilgilen-dirmez.

Güldüm:

— Bu kez dolabın buzluga kon-nan et falan değil, buhran... dedim.

— Hangi Burhan?

— Hay Allah, Burhan'ı falan koy-madılar buzluga canım, buhranı koydular buhranı...

— Pekiyi dondurma falan mı ya-pacaklarımı?

— Yoo, zamanı gelince çekip çı-kacaklar...

Kızdı karım:

— Amaaan sen de, dedi. Ben man-to istiyorum, anladın mı manto...

— Olur olur, dedim, alalım...

Koştı, yanıma geldi:

— Ay, sahi mi söylüyorsun? dedi.

— Elbette, dedim.

— Bak şekerim, hani şöyle yakala-rı kürklü olanlar var ya onlardan alalım. Kimin üstünde gördüysem bayıldım...

— Olur olur!

— Hemen bugün öğleden sonra çı-kıp alıyor muyuz?

— Yoo, işte bu olmaz, dedim.

— Yarın?

— Yarın da olmaz... İlk önce ya-pılacak bir iş var. Onu yapacağız ondan sonra...

— Neymiş o yapılacak iş?

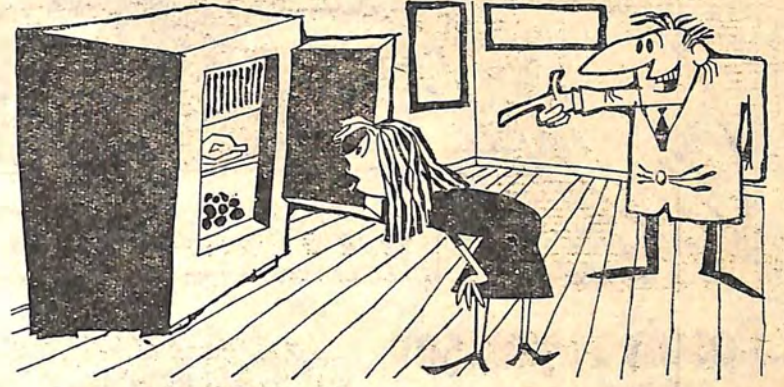
Hemen koştum buzdolabının ka-pağını açtıktan sonra buzlugun sa-pına yapıştım, kafamı buzdolabının içine sokup:

— Karıma bir manto alınacak, yakası kürklü o'acak, dedim. Ve ka-pattım buzdolabının kapağını.

Karım tuhaf tuhaf baktı yüzüme:

— O ne öyle Hayri? dedi.

— Hiiiç, dedim, senin isteğini bo-zulmasın diye buzluga koydum, o istek orada hiç bozulmadan dura-

cak, şöyle günü gelince onu oradan ikinci kata indireceğiz, sonra da çe-kip çıkaracağız ve çarşıya gidip sa-na manto alacağız.

— Aa aa, ölme eşeğim ölme, dedi.

— Yahu şimdi buzluk modası var, niye ölme eşeğim ölme olsun. Kö-s-koca memleketin Başbakanı kosko-ca buhran'ı buzdolabının buzluga koyuyor da, biz senin mantonu buzdolabının buzlugunun içine koymu-şuz çok mu?

Karım:

— Pekiyi, dedi, ne zaman çıkacak bizim manto buzluktan?

— Bak şekerim biliyorsun, yakun-da senin kardeşinle, bizim valide zi-yarete gelecekler, onları şöyle bir Boğaz'a, bir Emirgan'a, sonra efendim tiyatroya, sinemaya... Değil mi ya, onlar gelip gitsinler, hemen çı-karırız senin mantoyu buzluktan, gi-der çarşıya âlâsından alırsın.

— Bakıyorum politikacılar gibi hareket ediyorsun?

— Yok canım, ben her politikacı gibi hareket etmiyorum. Her politi-kacı gibi hareket etseydim, şimdi sana burada mantonun yanı sıra, a-yakkabı, çanta, elbiselik, onlara da söz verir hiçbirini de almazdım. Amma ben olağanüstü durumların politikacıları gibi hareket ediyorum.

Karım ağlar gibi kesin konuştu:

— Amma şunu bilersen ki, daha fazla tahammülüm yok, mantom her-yanından gitti...

— Tamam karıcığım, tamam...

Karıdan sonra, büyük kızım gel-di:

— Babacığım, dedi yanaklarını ö-

perek, bugün Beyoğlu'nda bir kun-dura gördüm... Acaba dedim, baba-cığım alır mı bana o ayakkabıyı?

— Aa aa, neden almayayım kı-zım?...

Kızım daha çok sarıldı boynuma: — Yaşsa babacığım, dedi. Öğle-den sonra çıkıp alıyor muyuz?

Karım karıştı söze:

— Elbette elbette, dedi... Yalnız git buzdolabının kapağını aç, ondan sonra gel babanın yanına.

Kızım sevinçle baktı yüzüme:

— Ay, babacığım, yoksa çok sev-diğim böbrek ciğer falan mı?

— Yaa yaa, dedim... Buhran var orda buhran...

— Anlamadım...

Karım:

— Anlatayım, dedi. Baban yeni bir usul bulmuş kendi kendine.

Tuttum kızımın elinden, getirdim buzdolabının yanına, açtım buzlugu-nun kapağını:

— Söyle bakalım kızım dileğini buraya, dedim.

— Aa aa, burası dilek kutusu mu? dedi.

— Yoo yoo, söyle sen...

— Ne diyeyim?

— Beyoğlu'ndaki ayakkabı de, ye-ter.

Kızım, buzdolabının kapağının ya-nından:

— Beyoğlu'ndaki ayakkabı, dedik-ten sonra, bana dönüp:

— Şimdi ne olacak? dedi.

Karım verdi cevabını:

— Hiiç, dedi. Onun buzlukta don-masını bekleyeceksin. O orada do-narken, benim kardeşimle, senin babaannen gelecekler, onlar gelip gittikten sonra, baban senin ayakka-bıyı, benim mantoyu buzluktan çı-karacak ve işte o zaman alacak...

Güldüm:

— Daha bunun orta katı var, alt katı var, dedim. Bir şey hemen buz-luktan çıkarıldıktan sonra yenmez ki. Önce orta kata koyacağız, orada biraz eriyecek, ondan sonra daha alt kata koyacağız, orada da eriyecek, ondan sonra tamamam...

Kızım, suratını asıp, geçti oturdu bir kenara:

— Amma babacığım, dedi, siz de yeni yeni şeyler bulup geliyorsunuz?

— Ben bulmadım vallahi bunu kı-zım, dedim.

Karım karıştı lâfa:

— Ankara'dakiler bulmuşlar bu u-sulü...

Kızım sert sert:

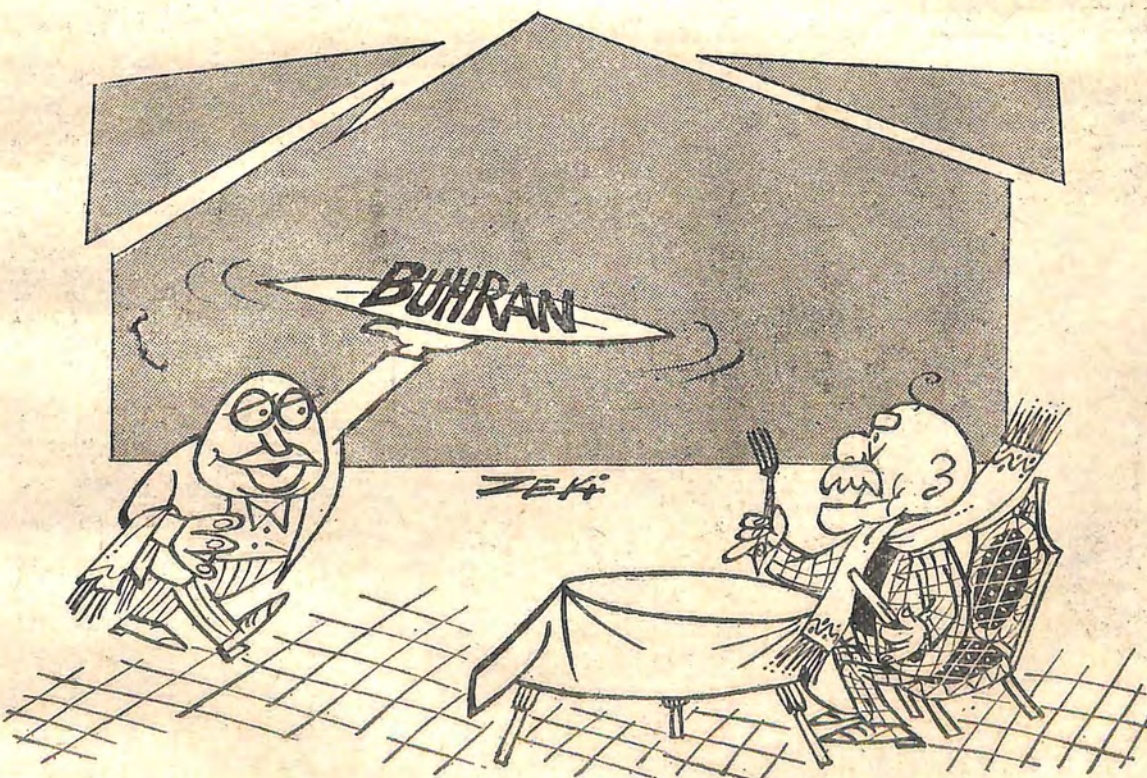
— Kemer sıkma politikası mı? di-ye sordu.

— Yoo, dedim, bu da buzluk po-litikası...

Hani Erim'i bilmem ama, ben ra-hatım bu usulü evde çıkardığımdan beri. Kim bir şey işte, hemen buzdolabının buzlugunu açıyorum:

— Koy oraya, zamanı gelince çı-karırız, diyorum...

Muzaffer İZGÜ

İnönü, «Buhranın giderilmesine yardımcı olacağız» dedi. — Gazeteler —

ÇEŞİTLEMELER

— Ne bakıyorsun vitrinlere öyle?
— Buzdolabı arıyorum.
— Ne o, politikacı mı oldun yoksa?
— Nerden anladım?
— Buhran koymak için buzdolabı arıyorsun her halde?...
— Politikacı olmadım ama, hakikaten bir buzdolabı lazım.
— Ne yapacaksın?
— Ben de buhran koyacağım içine.
— Gördün mü, işte sen de politikacı olmuşsun.
— Yok canım. Bizim evde de sık sık buhran çıkar da...
— Ne buhranı?
— Para buhranı.
— Hiç tavsiye etmem.
— Nevi? Para buhranını mı?...
— Hayır. Buhranı buzdolabına koymayı.
— Neden?
— Sonra çıkarması zor oluyor da...
— Ne gibi?...
— Birader, buhranı buzdolabına koyuyorsun. Sonra çıkarmak için buzdolabının kapısını açtığında, sanki buzdolabı kapısı değil de, fırın kapağı açmış gibi oluyorsun. Baksana son buhran buzdolabından nasıl çıktı?...
— Yâni?...
— Yâni, buhranı sanki buzdolabına koymamışsın da, fırına koymuşsun.
— Öyleyse ben de aldığım buzdolabımı fırın diye kullanırım.
— Bak bu doğru. Zaten bizde havagazi fırınları buzdolabı, buzdolapları da fırın gibi iş görür.
— Fakat bana kalırsa bu meselede buzdolabı o kadar da suçlu değil.
— Neden?...
— Kardeşim, o buhranı buzdolabına değil, buzlüğün ta içine koysan vine de pek soğumaz.
— Sebep?...
— Baksana adam kalkınış, Toprak Reformu Ön Tedbirler Tasarısının görüşüldüğü komisyonda Başbakan Yardımcısına: «Sıkı Yönetimde idam talebi ile

— Sandıktan çıktık.. bakalım bu işin içinden nasıl çıkacağız?..

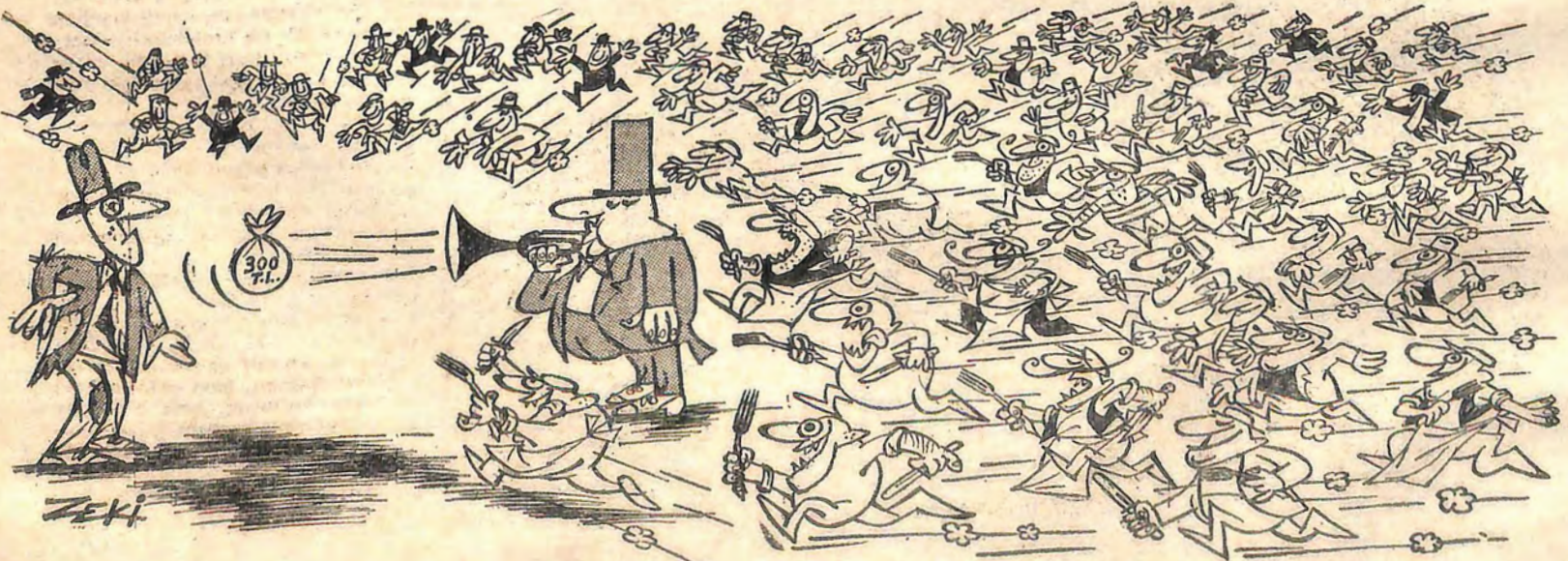
yargılananlar gibi konuşuyorsun» diyor.
— Allah Allah!... Çok tuhaf doğrusu.
— İşte, gel de bunu buzdolabına koy bakalım.
— Peki şimdi ne olacak?...
— Buzdolabına mı?...
— Yok canım, işler. Şimdi ne olacak?
— Vallahi bir şey olursa, zaten, Demirel'e olacak demektir.
— Yâni onu mu buzdolabına koyacaklar demek istiyorsun?...
— Aşağı yukarı... Dondurup, buzdolabına koymak istiyorlar. Yâni Adalet Partisinin başından uzaklaştırmak niyetindeler. Genel Başkanlıktan ayrılırsa, dondurulup buzdolabına konacak demektir.
— Ya uzaklaşmazsa...
— İşte o zaman artık işler fırıncıya kalacaktır. Yâni işler iyice kızışıp alevlenecek.
— Desene, bir tarafta dondurma ve buzdolabı; karşılarında, alevlenmiş işler ve fırın...
— Ama başka bir şey daha var...
— Buzdolabı ya da fırın gibi mi?...
— Hayır. Bu bir teklif. Bir pa-

zarlık daha doğrusu...
— Ne gibi?...
— Bu teklifi ya da pazarlığı ö. ne sürenler diyorlar ki sayın Başbakan: «Ne diye şu Demirel üstünde duruyorsun? Bırak onu. Sana lâzım olan parlâmentodur. Eğer parlâmentonun sana güveni varsa, Demirel beri yanda partisinin Genel İdare Kurulu ile istediği kadar yırtınsın. Sen gel parlâmentoya güvenoyu iste. Bu güvenoyunu da alacağına sana senet veririz. Yalnız...
— Evet, yalnız?...
— Devam ediyorlar: Sen hükümeti kurarken, o günkü şartlar içinde doğal olarak bazı boşluklar bıraktın. İşte bunları düzelter gel parlâmentoya, Meclis sana gözü kapalı güvenoyu verecektir.
— İyi aına neymiş o hükümetteki doldurulacak boşluklar?
— Anlamadın mı?...
— Yâni... Yâni «Beyin Takımı» mı kastediyorlar?...
— Ta kendisi... İşte istedikleri bu. Ya da o rta atılan yeni teklif bu. Başta Sadi Koças olmak üzere şu «Beyin Takımı» denen ve hükümette boşluk yaratanları at. Gel Meclise al güvenovunu. Demirel de öte tarafta istediği ka-

dar yırtınsın. Kaç paralık adam ki Demirel de, onunla uğraşıp duruyorsun. Demirel'in hiçbir «Kıymet-i harbiyesi» yoktur. İşte yeni teklif bu Erim'e.
— İyi ama...
— Evet. Ne oldu?...
— Teklif belki fazla akıllıca düzenlenmiş, fakat baştan aşağı çelişki içinde.
— Ne gibi?...
— Demirel'in hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur diyorlar. Sonra da ona karşılık hükümetteki «Beyin Takımı» nı istiyorlar. Bu, en azından «Bir Demirel, hükümetteki Beyin Takımı'na bedeldir» anlamına gelir.
— Bana kalırsa daha da fazla.
— Nasıl?...
— Bu teklifi yapanlar, Demirel'e karşılık reformları istiyorlar. Açıkçası: «Biz Demirel'i feda ederiz. Sen de Beyin Takımını a. tıp bunun karşılığında reformları feda edersin» demek istiyorlar. Yâni Demirel'e karşılık reformları istiyorlar.
— Tutar mı sence bu pazarlık?
— Sanmam... Bakalım bekleyecegiz...

Mehdi ZIT

300 lira ile geçinmeye çalışan memurlar var. — Gazeteler —

İYİ DÜŞÜNMÜŞSÜNÜZ!

VEDAT SAYGEL

A İLE sırrımızı açıklayan eşimin söylediklerini dinlemesiyle, İbrahim beyin:

— Tuh yahu, biz neden akıl etmedik bilmem ki, diye dizlerini dövme-si bir oldu. Vallahi çok iyi düşünmüşsünüz.

Gerçekten iyi düşünmüştük de, tüymeye fırsat bulamamıştık. Ta Anadolü'nün göbeğinden kalkıp, senin için sülâlece yollara düşen konuk-ları kapının önünde bırakamazsın ki...

Ellerimizdeki küçükük valizlerle az önce indığımız merdiveni tırma-nırken, firar plânımızı hayranlıkla karşılayan İbrahim beyin eşi sordu:

— Buluş kimin? Eşimin beni göstermesiyle ense-me bir şaplağın indirdi ki. Koca Yu-suf'un rakiplerine pes dedirten elen-seleri halletmiş yanında!

Düşmemek için merdiven korkulu-guna tutunurken, uğuldayan kulakla-rımda şaplağı indiren İbrahim beyin sesi yankıladı:

— Ulan aferin vallahi!

Döndü bizimkine:

— Efendim, sıradan insanla, üstün insan arasındaki fark, sıkışık anlar-da meydana çıkar. Günümüzün bay-ramları malûm. Zevkinden çok kül-feti oluyor mübareğin. Elinizi sıkı-tılar, para. Hatırınızı sordular, pa-ra... Kapınızı çaldılar, para... Para bassa yetiştiremez insan. En iyisi... Eşi tamamladı:

— Sizin düşündüğünüz. Baktın bayram geldi çatı, «Haydi şöyle bir İzmir yapalım, oradaki akrabaların hatırlarını soralım» dersiniz, bir ku-ruş masraf yapmadan üç gün bay-ram edersiniz. Hayırlısıyla Kurban Bayramı gelsin, aynı şeyi ben de yapacağım.

— Bunu düşünen kafa, alnından öpülür doğrusu, diyen İbrahim be-yin eli gene havaya kalktı ama bu kez vurmadı da, karpuz seçer gibi tepemden patpatladı.

Elini kaldırdığında gözlerimi yu-mup, kolumla enseme koruduğum-dan, bizim yarı çıplak kelle sahip-siz kalmıştı. Fazla hırpalamadı.

— Neyse, diyerek koluma grip, son basamağı çıkmama yardım etti. Bayram ziyareti değil mi, bunun beş dakikası da bir, beş saati de... Yo-lunuzdan alıkoymayalım sizi.

Karımın telâştan kilide sokamadı-ğı anahtarı alarak kapıyı açan eşi: — Evet, dedi. Birer kahve içip kal-karız ki, yola vaktinde çıksınlar.

— Sizleri bırakıp bir yere gitme-yiz, diyecek olduk, lâfı ağzımıza tı-kadılar:

— Bizim için programınızı de-ğiştirirseniz, inanın üzülürüz, dedi İb-rahim bey. Görüştük, bayramlaştık ya, yeter.

Aklım kalkmak üzere olan otobüs-te, yanmak üzere olan bizim bilet-lerde ama ne denir? Bir bayramlaş-ma uğruna yüzlerce kilometreyi gö-ze alan, üstelik, «Biz de yolculuğa çıkıyorduk» diyerek yaptığın kabalı-ğı büyük bir anlayışla karşılayan böylesine iyi kalbli insanları «Hay-di arkadaş, bizim arabaya kaçıyor» diye alenen kovmak olur mu?

«Yanan biletlere olsun!» diyerek pa-buçlarını çıkarırken:

— Yoo, soyunup dökmeyin ba-kalım, diyerek öndedi İbrahim bey. Kahveyi içip, hemen kalkacağız. Ondan sonra siz yolunuza, biz yolu-muza!...

— Yemek, diyecek oldum...

— Başka sefere, dedi. Yemedi-ğimiz yer mi?... İzmir'de kiminiz var?

Eşim kahveleri getirene kadar kimler olduğunu, bayramı İstan-bul'un dışında geçirme kararımıza, geçen Kurban Bayramında yaptığ-mız borcların hâlâ ödenememesinin sebep olduğunu uzun uzun anlattım.

Fincanı dudaklarıma götürürken enseme patlayan bir «Aferin» daha çekti. Sıddetinden kahvenin yarısı gitti! Şimsek çakan gözlerimdeki ıslaklığı silerken, döndü odadakilere:

— Aferin, tam hayat adamı... Ne-den dersiniz, az parayla, kimseye rezil olmadan yasamanın pıf nokta-sını keşfetmiş. Bayramı sıcağı aile yuvasında geçirmevi kim istemez? Fakat geçirse, mütevazı bütçesinde yüzlerce liralık bir açık bırakıp gi-decek bayram. İşte böyle anlarda

kendini gösterir pratik zekâ!

Baktım eli gene havaya kalkıyor. Başına bir kaza gelmesin diye sıkı sıkı fincana sarılıp yumdum gözleri-mi.

— Ayol biletiniz var mıydı sizin? Rüzgarını duyduğum havadaki eli, karısının sorusu durdurdu. Fırsat bu fırsat deyip, attım kendimi kar-şadaki koltuğa!

— Sahi, dedi İbrahim bey, bileti-niz var mıydı?

Eşim belirsiz bir sesle mırıldandı: — Vardı ama...

— Ooo, hemen kalkalım öyleyse, diyerek oturduğu yerde kımıldanma-ya başladı İbrahim bey.

Yarım ağzı da olsa:

— Tam yemek zamanı gitmek o-lur mu, dedim. Bâri çocuklara...

— Ha, çocuklara ayaküstü yedi-relim bir şeyler, dedi İbrahim bey. Haydi ama çabuk.

Oysa «Şeker tutalım» diyecektim.

Bizim biletlerin yanmasına on da-kika var, yok! Karımın gözü saatte, fırtına gibi mutfığa girmesiyle, yl-yecek dolu tepsiyle odaya dönmesi bir oldu. Büyük küçük üşüştüler masanın çevresine. Utançtan yerin dibine giriyorum ama, bir kere ka-rarını vermişsin, biletlerin almışsın, gelenlere gideceğini duyurmuşsun, nasıl cayarsın!

Konuklarımız, bizden huzursuz. Yolumuzdan kalmayalım diye hepsin-in kulakları tetikte... Baba İbrahim bey hem ayaküstü atıştırıyor, hem çocuklara taktik veriyor:

— Zil çalarsa, sen çıkarsın, diyor büyük oğluna. Gelenin kim olduğ-u nu sorar, ev sahiplerinin İzmir'e gittiğini söylersin. Bekçi, çöpçü fa-lansa, gelene hiç açmazsın kapıyı.

Onu bırakıyor, dönüyor bize:

— Siz kimseye görünmeyin sakın. Gelen bizim gibi beş dakikalığına da gelmez, koca bayramı evde geçirir-siniz sonra! Kaçta kalkıyor demiş-tiniz otobüs?

Soruyu bekleyen eşim, cevabı ve-riverdi. İki lokma arası saatine ba-kan İbrahim bey:

— On dakika var, dedi.

Eşi sordu:

— Yetiyebilir misiniz?

«Evet» anlamında başımı salladım, «Şüpheli» anladı:

— Bilet aldığınız yer uzak mı?

Yerini söyledi eşim.

Rahatladı İbrahim bey. Biletleri aldı, büyük oğluna verdi:

— Haydi bir koşu git, akşam ara-basına yer ayırt, dedi.

Yaktı sigarayı:

— Yolculuk dediğin yangından kaçır gibi yapılmamalı değil mi e-fendim? Yola çıkmadan önce mus-luklara bakacak, unuttuklarını ta-mamlayacak zamanı olmalı insanın.

Biletlerle giden oğlan, saat beş a-rabasının biletlileriyle döndü.

— Hah şöyle yahu... Hiç değilse kadıncağın da iki ayağı bir pabu-ca girmez. Ortalığı düzeltir, bulaşı-ğını yıkar, her işi bittikten sonra rahat rahat yolculuğa çıkar.

Sonra döndü karısına:

— Gevsemek yok. Bak, saat üçü geçti. Şu dakika hazırlanmaya baş-lasalar, evden çıkınları dörtbucağı bulur. Topla çocukları...

Büyük bir sevinç, soru olup çıktı dudaklarından:

— Hemen mi?

— Eee, bu bayram bu kadar, de-di İbrahim bey. İnşallah gelecek bayramlarda daha fazla görüşürüz. Şimdi birer çay içtik mi, ver elini memleket!

İzmir gezisinin suya düşeceğindeh korkan karım, maşallah yıldırım! Dakikada demledi çayı! O bir kaç dakika içinde İbrahim beyin çenesi de bir açılış açıldı, Tanrı nazardan saklasın! Hayata atılışından başladı, askere gidişinde yaktı sigarayı! On-başı oluşundan başladı, terhis olu-şunda yaktı sigarayı! Çayları içtik.

— Hani şeye getirmek istiyorum, diyerek iş aramasından başladı, dükkân sahibi olmasında yaktı sigara-yı!

Çocukların her biri bir tarafta sız-dı, benim desen içim geçti, geçiyor, o hâlâ «Şeye» getirecek!

Bir ara:

— Vallahi çok iyi düşünmüşsün, deyişini duyar gibi oldum, ardından enseme patlayan şaplağın acısını duyunca gözlerim faltaşı gibi açıl-dı!

Odaya baktım, pencerenin siyah perdeleri inmiş, ışıklar yanmış! Ka-rıma baktım, zavallının yüzünde bayram sevincinin yerini üzüntü al-mış! Konuklara baktım, İbrahim bey hariç hepsi kapıda toplanmış. Saate baktım, bizim araba yarım saat önce kalkmış!

Yüzümde nasıl bir ifade belir-di-yse, vedalasmak için elini uzatan İbrahim bey:

— Namussuzlar, saatli geçti diye-rek parasını vermemişler biletlerin ama üzülme, dedi. Yanan bilet pa-raları olsun.

Pabuclarını giyerken ekledi:

— Öyle tatlı bir uyuyuşun vardı ki, kıyamadım uyandırmaya. Yoksa ne vadar vadar, bu arabaya yetişt-i-rirdim sizi.

Kapıyı açarken devam etti:

— Siyah perdeleri mahsus indirt-tim ki, evde olduğunuzu konu kom-şu bilmesin. Herkes bizim gibi beş dakika otursa...

Sokağa çıkarken aklına geldi:

— Hesapladım. Kendi kendime ya-rın sabah ilk othilele hareket etse-ler. İkinci üzere İzmir'de olurlar de-dim. Önümüzde kökoca iki gün bay-ram kalır!

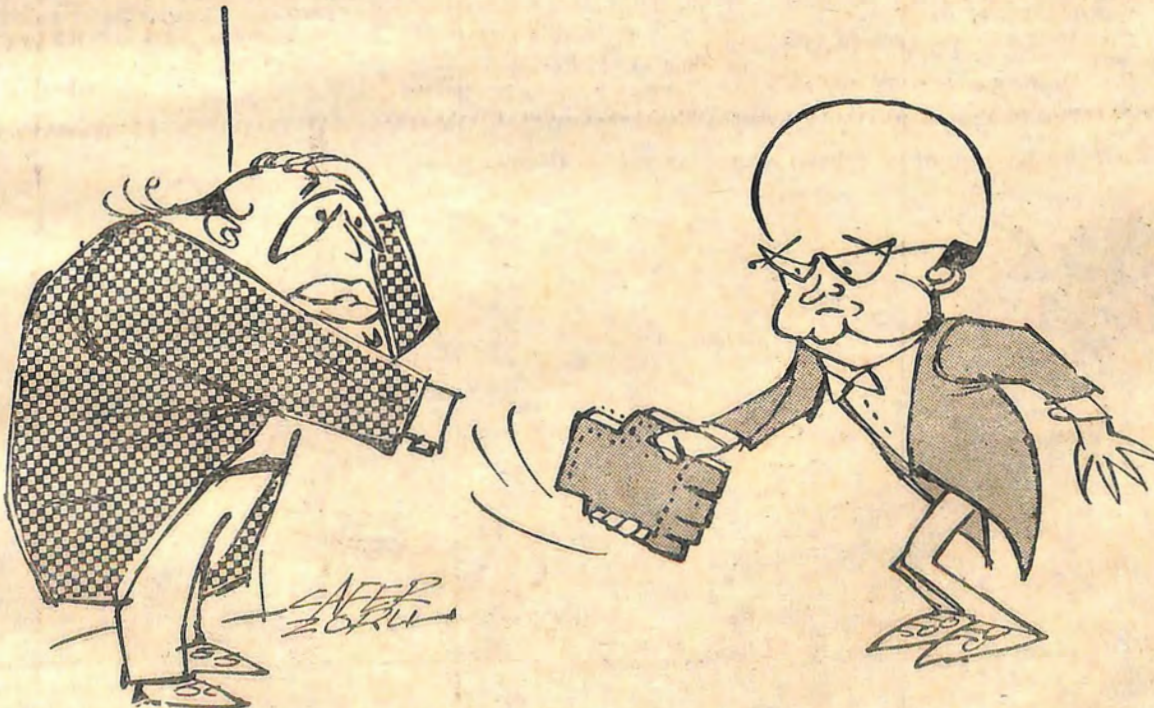
Sonra bir de elinin kalktığını gör-düm. Acısını çok iyi bildiğimden, o «Aferin» çekmeden önce varadana siğindim. Hittin gücümle şaplağı en-sesine indirdim:

— Vallahi çok iyi düşünmüşsünüz İbrahim bey!

Bozuldu mu ne. Allahaismarladık bile demeden gitti.

Savastan çıkmışcasına İzmir'e a-yak bastık ki, bizden önce İbrahim beyin telorati gelmemiş mi davam-lara! Baktım, hem onların bayram-larını kutluyor hem bizi ziyarete geldiklerini duyuyorum. Hem de «Ko-nuşa davak abıldığını» ömrümde ilk onlarda «İrditimi» diyerek sebebini bilmediğim şikâyet varlıyordu.

Vedat SAYGEL

BAYRAMLAŞMA!

AKBABA LOTO'DA KAZANANLAR

10 X 25 = 250 lira kazanan:

Muhterem ÜLKER
Pınarçukuru köyü/GİRESUN

9 X 25 = 225 lira kazanan:

Sami TUNCER
ANKARA

8 X 25 = 200 Lira kazanan:

Muhlis CAVLAK
ERZURUM

7 X 25 = 175 lira kazananlar:

İsmail Hakkı AYDIN
TRABZON

Mevlüt AYDIN
BALIKESİR

Mustafa ERGİN
KEŞAN

6 X 25 = 150 lira kazananlar:

Namık TIRIS
ERZURUM

Nurtaç KAYAPINAR
AKHİSAR

Füsun ÇELİK
Kadıköy/İSTANBUL

5 X 25 = 125 lira kazananlar:

Meltem İLDEŞ
Balçova/İZMİR

İsmail MIZRAK
BAYBURT

Mustafa KESKİNER
VEZİRKÖPRÜ

4 X 25 = 100 lira kazananlar:

Recep USLU
Selendi/MANİSA

Hüdaî DERELİLER
Pendik/İSTANBUL

Veysel AKYEL
Çay/AFYON

Nizamettin GÜNEŞ
ALMANYA

Fethi BARAN
Eyüp/İSTANBUL

Metin YAVUZ
BURSA

İstanbul, Beyoğlu 6. Noteri huzurunda 9 Kasım 1971 günü AKBABA LOTO kuponlarını doğru dolduranlar arasında çekilen kura sonunda aşağıda isimleri bulunan okurlarımız 5000 liraya kadar çeşitli ödüller kazanmışlardır.

5000 Lira kazanan:

HAMİT KARACA
PTT. Memuru — MALATYA

1000 LİRA KAZANAN :

Turgay ÜNAL
Hükümet Caddesi
No: 50 ÇİVRİL

500 LİRA KAZANAN :

Murat SARI
Merkez Jandarma Ka-
rakol Komutanlığı
Bozdoğan — AYDIN

3 X 25 = 75 lira kazananlar:

Hasan Basri USLU
MİHALIÇCIK

Yavuz Selim OĞUZ
GAZİANTEP

Mehmet Değer DERELİ
Yenikavaklar/İZMİR

Erkan SAKARYA
Karşıyaka/İZMİR

Fevzi IŞIK
DURAĞAN

Asuman ÖZALP
Marmaris/MUĞLA

İrfan Serim
İZMİR

Sami KAYNAK
KONYA

2 X 25 = 50 lira kazananlar:

Yusuf AŞIK
ESKİŞEHİR

Türkân UÇAR
ÇORUM

Ali Hikmet SAĞBAŞ
BURSA

Nurettin ERCAN
Mahmutpaşa/İSTANBUL

Mahmut TÜRKOĞLU
Eyüp/İSTANBUL

Şenol KİTER
KONYA

Hamza YILMAZ
Yenimahalle/ANKARA

Altan TUNCER
İZMİR

Musa AYTEN
ANKARA

Ce alettin TORAMAN
İZMİR

Eminittin KALELİ
BALIKESİR

Yılmaz TAMUSTA
Mercan/İSTANBUL

Zinnur ÖRGÜN
Marmaris/MUĞLA

Eşref SEMERCİOĞLU
DENİZLİ

Mediha İSPANOĞLU
ANKARA

1 X 25 = 25 lira kazananlar:

Nasuh AKSAL
FETHİYE

İlker HÜSEYİN
Fındıkzade/İSTANBUL

Salih DEMİRDEŞ
BURSA

Şükrü EĞRİDERE
Üsküdar/İSTANBUL

Serkan KARSÖKEN
İçcebeci/ANKARA

Mehmet ÖZTEKİN
Şişli/İSTANBUL

Mustafa ÇETİN
Bornova/İZMİR

Fuat NİKSARLI
Pazarören/KAYSERİ

Bayra DİNÇER
Kale/DENİZLİ

Yusuf Ziya BİLİR
HADİM

Halit DİLLİ
Kağızman/KARS

Hasan ÖZMEN
İZMİR

Hüseyin ÖZKOÇ
İZMİR

Mehmet KARADAYI
Bağlar/DİYARBAKIR

Tuncer ÖCAL
ESKİŞEHİR

Atike ÇIRAK
SOMA

Hurşit YAVUZ
BURSA

Hüseyin TUFAN
TRABZON

Ömer TANISMAN
Yenimahalle/ANKARA

Mehmet AĞCA
İSKENDERUN

Özden TANTEKİN
ADANA

Rüstem TANIK
Basmahane/İZMİR

Hayri YILDIZ
KÜTAHYA

Türkay ALTAY
MANİSA

Süheylâ ÖZATA
Yukarıyayracı/ANKARA

Mah ut VATAN
ANKARA

Salih DOĞRU
Osmaniye/ADANA

Erol CİNİVİZ
İZMİR

Orhan ÖZDEMİR
ANKARA

Salih MEŞELİ
Bayraklı/İZMİR

1

2

Yazısız

**KÖR KİM,
KAMBUR KİM?**

GEÇENLERDE nezleli, üz-
gün, bitkin bir erkek tara-
fından söylenen bir şarkı
dinledim.

Söyle inliyordu adam:

«— Ne fena talihim var!

Kimi sevsem el alır...»

Önce acıdım, sonra şaşıtm, da-
ha sonra da —lâfının üstünde
düşününce— içlerdim herife.

Kimi sevse el almış. Can sıkıcı
bir durum tabii. Ama böyle bir
fiyaskolar zincirinin her halkası-
nın kötü şans eseri olması, bu
sonuçlardan hiçbirinin adamda-
ki bir eksiklik yahut terslikle il-
gili bulunmaması mümkün mü?

Öyleyken kerata «Acaba benim
de bir kabahatim var mı?» diye
düşünmeye hiç yanaşmayıp her
şeyi kötü şansa bağlıyor.

Olursa ego rahatlığı bu kadar
olur!

Varsa yoksa kötü şans, kara
yazı, ters kader, kör talih, kam-
bur felek...

Bu tutum, şikâyet edilen duru-
mu müzminleştirmekten başka
bir şeye yaramaz. Şarkıdaki a-
dam:

— Yahu, ben ne halt ediyorum
da bu kadınlar birer birer beni
silkeliyorlar? diye oturup düşün-
se...

Kendi nefsiyle gerçekçi bir ho-
saplaşma yapsa... Bakarsınız
kendine az bir şev çekidüzen ve-
rir de, ikide birde leylegin attığı
yavru gibi ortalarda kalmak-
tan kurtulur.

Ama öyle yapmayıp acı acı
inleyerek talihli suçlamakla yeti-
nirse avucunu yalar bence.

Neyse, kendi bileceği iştir. Elâ-
lemin gönül tasaları da bize kal-
madı ya...

Gelgelelim her kabahati kade-
re yüklemek bizim toplumumu.

REFORMLAR

— Aman sıkı tut sayın lider.. bırakma!..

zun her katında ve alanında rast-
lanan çok yaygın bir huyumuz.

Son haftalarda politik durum-
ların yine çetrefilleşip ülkenin
çıkmaza girmesi ihtimallerinin
belirmesinden yakınan bir yaza-
rınız fıkrasını şöyle bitiriyor:

— Memleketin tekrar bu nok-
taya gelmesi nasıl bir talihtir!

Vallahi nasıl bir talih olduğu-
nu bilemem ama, önce bunun da
talihle pek bir ilişkisi bulunup
bulunmadığını araştırmak gere-
kir sanırım.

Memleketin geldiği «bu nokta»
piyangodan çıkmadı her halde.

Nereden çıktı?

Kendi davranışlarımızdan, iki
gözüm efendim! Başka nereden
çıkacak? Deposu yok ki öyle
noktaların!

Bu konuda derin analizleri, te-
mel nedenleri, sosyo-ekonomik

kökleri falan bugünkü bir kena-
ra bırakıp çok yüzeydeki bir
başka huyumuzun üstünde dura-
cağım.

Biribirimizle çekışmemiz belki
kaçınılmaz ve hattâ yararlı bir
faaliyet ama, biz bu işi gereksiz
bir sertlikle yapıyoruz. Her şeyi
ölçüsünün çok ötesinde büyüt-
mek, hırgürü meydan savaşı ha-
line getirivermek, sonra da ta-
dını çıkarmak istercesine uzat-
mak gibi meraklarımız var.

Oysa en gerekli ameliyatların
bile can yakmadan, usta teknis-
yenler ve eli hafif kişiler tarafın-
dan yapılması istenir.

Hem bakıyorum, can yanma-
sından da hiç hoşlanmayan ve
el hafifliğine çok değer veren ki-
şileriz aslında.

İki hafta kadar önce İstanbul'da
birlikte dolaştığım bir yaban-

cı dostum parmağını bir levhaya
uzatarak sordu:

— Kuzum bu ne demek? Her
yerde aynı ilâm görüyorum.

Baktım, işaret ettiği yazı şuy-
du:

«Fennî ve Acımasız Sunnet.»

Anlatınca hayran kaldı adam:

— Ne kadar bilime değer ve-
ren ve de birbirinizi düşünen ki-
şilersiniz! Demek o işi bile fen
metodlarıyla yapıyor, acımayaca-
ğını da şehrin her tarafına yazı-
yorsunuz! diye söylendi durdu.

Keşke dediği doğru olsaydı!
Toplun gövdesi üstündeki bütün
irili ufaklı ameliyat ve işlemleri
öyle yapmasını bilseydik keşke.

Fennî ve acımasız...

Bakın talihimiz de nasıl döner-
di!

Refik ERDURAN

— Kızıl Çin, Birleşmiş Milletler'e alındı. —

Bayram armağanı

Sevgilim, bu bayram sana en güzel
Armağan sunmanın düşünüyordum.
Kalbimin içini göresin diye,
Elim şakağında, düşündüm durdum...

Az değil mi sana, bir buket çiçek?..
«Herkesin yaptığı bir şey...» denecek,
Oysa, sunacağım aşkıma gerçek
Bir kat, bir Mercedes taşır mı, sordum?

Zenginse yaptırır kürkü severek,
Sosyete, götürür tombul bir köpek
Benimse içimde, altın bir yürek
İstesen çıkarıp avcuna kordum...

Sana göre bir armağan bulmak güç,
Pahalısı bana olur çift hörgüç.
Bu konuda akıllıca bir görüş;
Almak için siyasete başvurdum...

Gerçeği öğrendim, politikadan
Çekiyorlar baktım her türlü yağdan
Gördüm üstünü yok, nazlı vitadan
Sabret be sevgilim, kuyruğa girdim...

Fikret YILMAZ

Fiskeleler

Hani olağanüstü durumu nazar alarak, buhranı buzdolabına koymuştuk ya, ödüm koptu val-la, ceryanlar ha şimdi kesilecek ha biraz sonra kesilecek diye...

Haydi diyelim ki buhranı buzdolabında dondurduk. Ya bir de reformların konservesini yaparsak, işte o zaman dokunmayın keyfimize.

Saatler bir saat ileriye alınacakmış.

Zam yapılmadık bir o kalmıştı zaten.

Başbakan, buhranı buzdolabına koymuş... Ayıp etmiş doğrusu. Koskoca Et ve Balık Kurumu ne güne duruyor ki?...

SATRAH PARTİSİ

Başbakan, «Beyhude yere beni önde piyon olarak kullanmak gayretinin hiçbir faydası yoktur» demiş.

Yoksa haberimiz olmadan AP, CHP, MGP. falan derken bir de SP. diye bir parti mi çıktı ortaya?..

Fenerbahçe, lig sıralamasında bir ara 14. lüğe düştü. Yöneticiler birbirlerine girdi. Bir telaştır başladı. Hiç korkmâsınlar, 16. da olsalar, derhal birinci lig takımları 18 takıma çıkıverir.

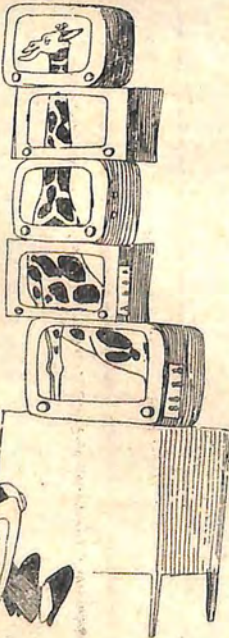
Meclis, sarı-lâcivert hayranlarıyla dolu.

M. O. ALP

KAÇAK KIZ

Bir gün kaçtı evinden
Yollarda hanlarda yattı.
Rüzgâr geriye attı
Bir idi canı giderken kızın
Meryem gibi ansızın
İki oldu kendiliğinden.

M. Zekâi Yiğitler

Yazısız

Yazısız

FARKETMEZ BEYLER

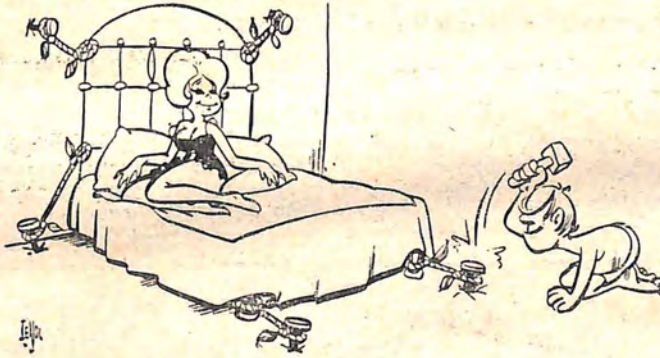
Batı bölgelerimizde elektrik sıkıntısı varmış. Bu yüzden elektrik saat ile veriliyormuş.

Bu haberi duyunca, insanın aklına ister istemez Nasrettin Hoca'nın «Biz senin gençliğini de biliriz» diye biten fıkrası geliyor.

Hadi hadi beyler, sıkıntıdan öncesini de biliriz biz! Sanki o zamanlar çok fazla mı elektrik görüyordu millet?...

Önce neyse, şimdi de öyle durum: Garp cephesinde değişen bir şey yok yanı!...

Levent DEMİR

Yazısız

UŞAĞIN KUŞAĞI

Bey, Uşak'lı
Bir uşaklı.
Beyin akli
Kuş akli.

Hanımla, uşagın
Arasında saklı
Olanlara ermez
Kimsenin akli.

Bey gider,
Çözülür kuşak;
Bey gelir,
Bağlanır kuşak.

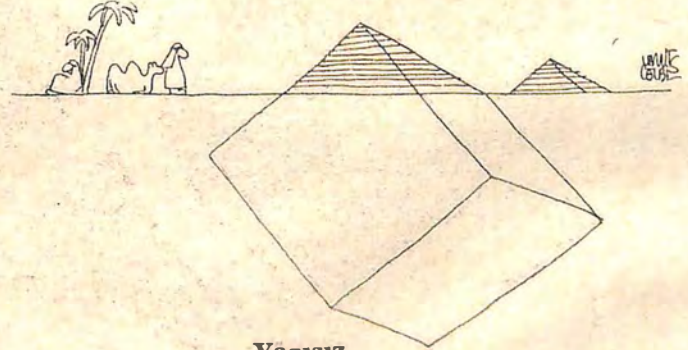
Babası altmışlık bey,
İmalcisi otuzluk uşak:
Yaşasın yeni kuşak!..

Ahmet İlterberk

BİR AŞK HİKÂYESİ

Adam, seviyorum, dedi.
Kadın, mırın kırın etti.
Ölürüm, dedi beni sevmezsen...
Adam pisi-pisine gitti.

Metin Pütmek

Yazısız

ŞİİR DİLİYLE FIKRA : TEMİZLİK

Dürüst bir adamdı ama
Büyük bir kusuru vardı
Ayaklarını yıkamaz
Bu yüzden de kokardı
Bir gün bir dostu yolda
Çıkmıştı karşısına
Gel arkadaşım, dedi
Bir tiyatroya gidelim
Yalnız senden tek diledim
Yemin et ki güveneyim
Ayaklarını yıka
Temiz bir de çorap giy
Diğeri pek sevindi
Şartlara çift yemin etti
Gece saat dokuz oldu
Salon hıncahınç doldu
Önce dâvet eden geldi
Az sonra da bizimki
Birkaç dakika geçti
Bir kırıptı salonda
Mendiller hep burunda
Tahammüle pes deyen
Soluğu aldı dışarda
Etrafı sarmıştı koku
Vaziyeti çaktı dostu
Ulan, dedi, rezil olduk
Hani çift yemin ettiydin
Temiz çorap giyecektin
Yıkanaçağım diye
Bir de eve gittiydin
Vallahi, dedi diğeri
Billâhi değiştirdim
İnanmazsın belki diye
Kirlileri de getirdim.

Gürel ERGEN

— Sululuğu bırak herif.. gene paslanacaksın!..

— Gel bakahm ahab

PAZARTESİ :

Şu bizim futbolumuz

Bilirsiniz, hafta futbolla başlar, futbolla biter bizde. Diğer sorunlar ise salı - cumartesi arası tartışılır ülkemizde. Bu nedenle gelin alışılmı-şın dışına çıkınayalım biz de.

Maşallah stadlar gene gazetelerin sayfalarına taşınmış.

Bakıyorsunuz bir başlık:

«Fenerbahçe 2, Giresunspor 0. Ve Fenerbahçe yuhalandı!»

Futboldan anlamadığımızdan mı ne, başlıyoruz düşünmeye: Rakibini yenen bir takım neden yuhalanır?

Fakat sezon başından bu yana al-

dığı sonuçları öğrenince nedenini anladık.

Toto'da direk oynamış yenilgiye alıştırdığın taraftar. Sürpriz sonucu görünce yuhalamaz da ne yapar?

SALI :

Dostlar başına!

Teleksler çalışıyor:

«Kıbrıs bir iç savaşın eşiğinde!» Makarios'la Grivas bir araya gelir-se başka ne çıkar? Zira ikisi de kardeş. Dolayısıyla birbirlerine düş-man...

Ajanslar haber uçurmada yarış-ıyor:

Grivas, «ENOSİS mücadelesine ye-niden başlıyorum» dedi.

Makarios, «ENOSİS'i ilâna hazı-rım» cevabını verdi.

Ve gene teleksler çalışıyor:

«Kıbrıs bir iş savaşın eşiğinde!» Anlayabilene aşkolsun!

İkisi de ENOSİS'ten yana. İkisi de ilâna hazır. Ve bu yüzden bir iç savaş çıktı çıkacak!

O halde rica edelim kendilerine:

Amaç birliği sizi birbirinize düşü-recekse eğer, görüntüleri seveyim şu ENOSİS'i ilân edin kurtulalım bira-der!

ÇARŞAMBA :

Niçin?

Eğitim Reformunu hazırlayan ko-misyonun başkanı yurt dışına git-miş.

Niçin?

Gazetelerimize bakarsanız, iş bu-lup çalışmak için...

Sanmayız.

10 bin kişilik öğretmen ordusu ça-lışmak üzere tutunca Almanya'nın yolunu, başkan kime danışıp hazır-lasın Eğitim Reformunu?

Düştü peşlerine... Çalışmak için mi? Yoo... Danışmak için...

PERŞEMBE :

Gene mi?

Karaborsacılar takip edilecekmiş. Gene mi?...

Yağdan süte bulunmayan maddele-ri elde etmek için karaborsacıları izlemekten tabanı şişti halkın; din-leneceğimizi umarken verilen emre bakın!

«Karaborsacılar takip edilecek.»

BAYRAM GE

Maaşa takla atıp masada Onbir aylık oruca bir ay Sevgili bekler gibi bu ha Tam bayrama çıkarken a Dönüp dola Maaş değme

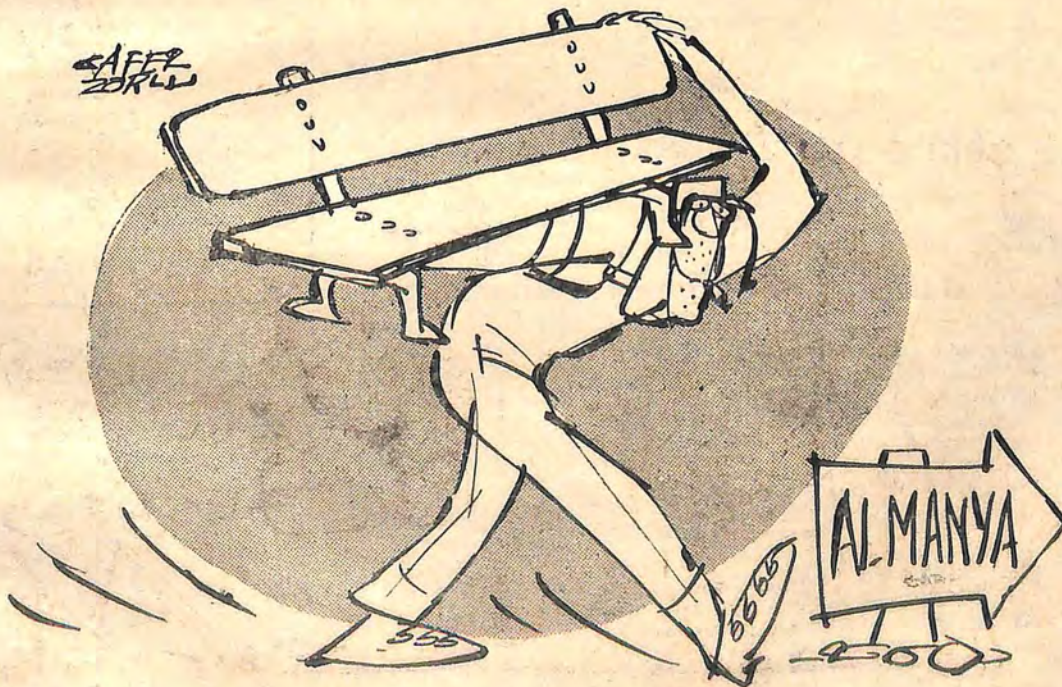
Personel Kanunu'nu gözle Ne hayaller kurmuştuk, Ne kredisi varmış, mem- Pençellettik pabucu, yam- Memurlar M. Alkışlara te-

Kırdık etsizlikten, sonra Kurtulsaydık bu bayram Bütün iş buhran'daydı, o Anladık gelmeyecek, hab- Gelirse de ş Ucuzluk sız-

Biz neden terketti arkas Anla, adam yerine şimdi Sofralarda viskiler, istak Göbeklendi marullar, iril- Baklavalar,

Bize bir şey Kendi yolunda gittim, Ne bir eyyamcı oldum, Kazıkçı esnaf gibi ne de Buna taşlama derler, ne Felek neler

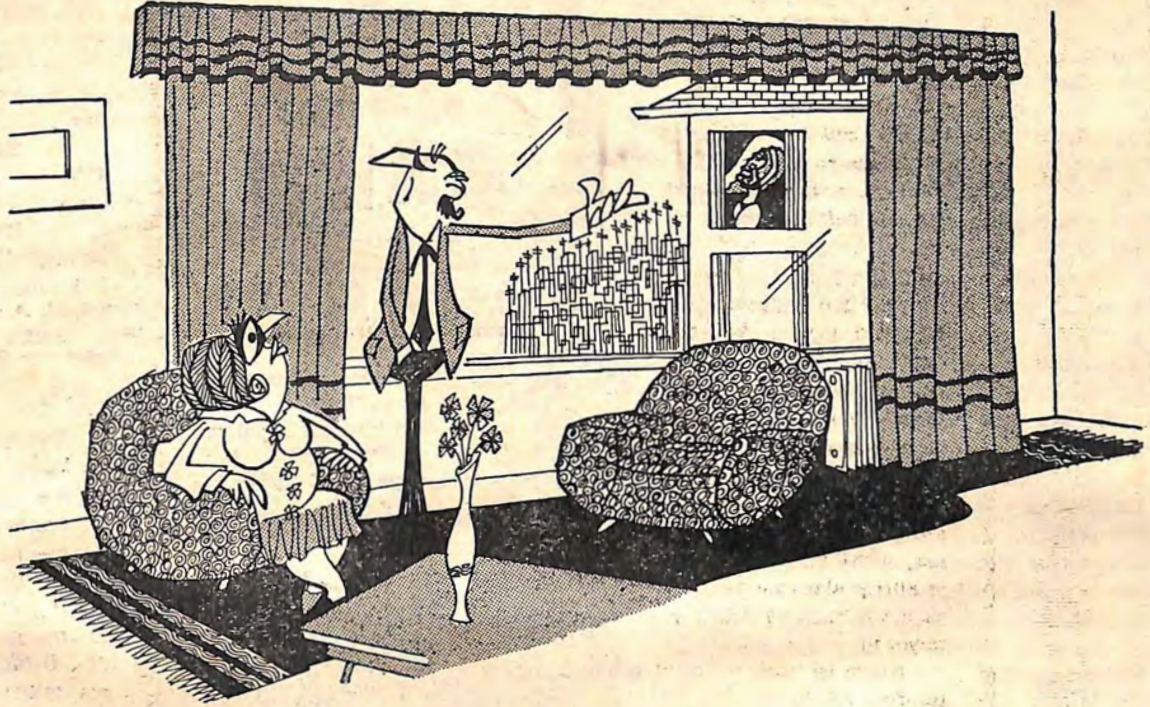
Söyle: «Oh!» Ekonomik krizde ötmüy. Huzur ile aramda var bü Bayrama saygılıym; bur Size tatlı bayramlar diler Mutluluk da Siz gülmeye-

Almanya'da işsizlik başladı. — Gazeteler —

antrenman yapalım!..

Kadın — Bu yıl kış ılık geçecekmiş...

Erkek — Eee, tabii.. baksana bu yıl karşımızda kim oturuyor!..

Hani iyi niyetlerine inanmasa, insan «Teşvik ediliyoruz» diyecek.

CUMA : Olan arkadakilere oluyor

Habere bakın:
«Gaziantep: Kamyonla traktör çarpıştı, römorktaki 16 işçi öldü!»
Peki, kamyondakilerle traktördeki-
lere ne oldu?
Onlara bir şey yok.
Şoförlük de partililiğe döndü val.
lahl.
Bilirsiniz, siyasal hayatta da iki
grup birbirlerine girer, halka buh-
ranı atlatmak düşer!

CUMARTESİ :

Umacı

Ankara'da yapılan anketin sonucu
gözünüze ilişti mi bilmem.
Ana-babaların % 60'ı çocuklarının
geleceğinden endişeli.
Halkın % 75'i işinden memnun de-
ğil.
% 73'ü fırsat bulduğu an yurt dı-
şına gidecek.
Özetlersek başkentlilerin yarısın-
dan çoğu, çocuklarının yarısından
kuşkuyla dönmüş.
Yarısından çoğu işinden bıkmış.
Yarısından çoğu, canından bezmiş!
Gidecek ya, Allaktan yurt dışına
çıkmanın binbir güçlüğü var. Hani
tedbiri bıraktığımız anda kimse kal-
mayacak Ankara'da!

Peki neden pılısını pırtısını topla-
mış, istim üstünde bekliyor halk?
Kimden kaçıyor bunca insan?
Sanırsız ne hayat pahalılığından,
ne piyasanın işsizliğinden, ne ilgili-
lerin ilgisizliğinden...
Partilerarası uyumsuzluğun bitmek
bilmezliğinden!

PAZAR :

Başka

Futbola başladık, futbola bitire-
lim.
Beşiktaş'ın Finlândiyalı futbolcu-
su, «İstanbul'da beni en çok şaşırtan
şey, halkın zamana önem ver-
memesi oldu» demiş.
Çok geçmez sen de alışsın asla-
nım.

Geçim derdi yüklendi mi sırtına
bize benzersin.
Ne hayata önem verirsin, ne vaki-
te, temenna çakarsın nakite!

Oldu bile

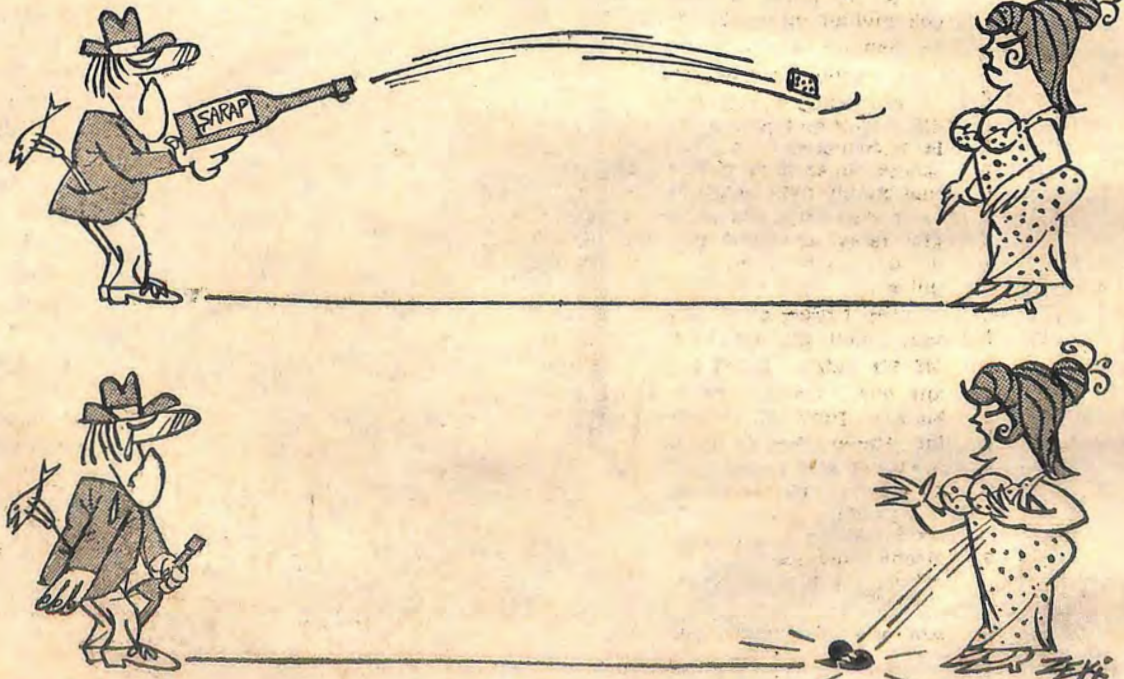
«Fenerbahçe'yi şirket olmak kur-
tarır.»
Başkan Ilgaz söylüyor bunu. Oy-
sa çoktan oldu.
İşte hesabı: Üç gol Bolu attı, iki
gol Altay taktı, bir gol Galatasaray
kattı, sadece bu üç iştirak Fener-
bahçe'yi kolektif şirket yaptı!
Anlaşılan yeni sermayeler arıyor
başkan.

Vedat SAYGEL

İŞ NEYİME?..

edim,
ekledim,
ekledim,
ekledim...
lim türküdeki deyim'e;
bayram gelmiş neyime?...
ikonu,
fos çıktı sonu;
de fonu...
ntalonu:
yım, bak bende ki giyime;
Bayram gelmiş neyime?...
rozluktan;
k - tuzsuzluktan;
ı buzluktan...
ucuzluktan:
gelmezse de şeyime...
Bayram gelmiş neyime?...
o yârlar?
oyarlar;
avyarlar;
arlar...
r hep taşınır beyime;
ı, bayram gelmiş neyime?...
üm, solladım;
avuk salladım;
kolladım;
pulladım...
yaşamda deney'im'e;
nce, bayram gelmiş neyime?...
borum,
uçurum,
r okurum,
okur'um!
Hak bıraksa rey'im'e;
em, bayram gelmiş neyime?...
ukadder ÖZAKMAN

Ramazanda içki yüzünden «mutlu bir yuva» dağıldı. — Gazeteler —

Yazısız

SALİM Baba yer altında saklı olan şeyle re meraklı bir adamdı... Bu yüzden maşallah aşağı yukarı veya yukarı aşağı 800.000 lira kadar para harcamış, bula bula bir kırık testi ile iki maşrapa bulmuştu... Karısı Sabriye hanım:

«— Hıuu, efendi.. artık bu yaştan sonra bu köstebek gibi toprak kazmak merakından vazgeç... Kala kala elimizde şu konak kaldı... Onu da define uğruna yemeye kalkma, alimallah yumruğumu midene kadar sokarım herifi!...»

Demişse de, gene Salim Baba kendini yer altındaki gizli servetlerin hayalinden kurtarılamıyordu... Aslında pek kül yutan adamlardan değildi. Kasabada onu herkes açık göz, uyanık bilirdi... Servetini de fırsatları kullanarak yapmıştı... Fakat yok mu define merakı... Ay yarışı, yanında solda sıfır kalır bir belâ, bir bulaşık şeydir... İnsan bir kere tesadüfen bir yerî kazarken ufacık bir şey bulmayagörsün... Artık o adamın elinden kazmayı küreği alamazsınız... Salim Baba da yetmiş yaşına rağmen hâlâ define rüyasından kurtulamıyordu...

Neyse işi uzatmadan hikâyenin amonyaklı tarafına geçelim...

YAĞMURLU BİR GECE

Başlıktan okuduğunuz gibi yağmurlu bir geceydi... Salim Babaların kapısı gecenin tam ikibuçukunda tırak, tırak, diye iki kere vuruldu... Uykusu hafif olan Sabriye hanım kocasını dürttü:

«— Hıuu, kalk... Kapı çalınıyor...»
«— Rüzgârdır...»
«— Dinlesene herif.. bak gene vuruldu.»
«— Canım kim olacak bu saatte... Pence-
renin kepengidir...»
«— Aaaa, sağır olmuşsun sen... Dinle...»
«— Haaa, sahi, doğru... Çalınıyor ya...»
«— Acaba kim?»
«— Belki Mustafa'dır...»
«— Aklını başına topla adam, Mustafa öldü ya...»
«— Haaaa, kaynımı ben sağ sanıyordum... Kimse kim, bize ne?»
Sabriye hanım kalktı... Söylenerek kapıya gitti. Sordu:
«— Ayol kim o bakim?...»
Kalın bir ses duyuldu:
«— Aç yenge, defineci Bahtiyar...»
İçerden Salim Baba sordu:
«— Kimmiş hanım?...»
«— Bir ihtiyarımış...»
Ses gene duyuldu:
«— Aç yenge, dondum... Salim Baba ile çok mühim bir iş için konuşacağım...»
Salim Baba da yataktan kalkıp geldi:
«— Oğlum kimsin sen?...»
«— Bahtiyar Baba... Define işi için geldim... Çok mühim... Beni kapının önünde fazla bağırma... Biri duyacak, koskoca üç sandık elmas başkasının cebine girecek... Define bu, ulu orta bağıra çağıra söylenir mi?...»

Define lâfını duyan Salim Baba yıldırım gibi kapıyı açtı... Adamı yakaladığı gibi içeriye aldı... İşte adamın yüzünü o zaman gördüler...

Anan Yarabbi ne surat... İki birbirine yakın çipil göz, dökülmüş kaşlar, çizgi gibi bir ağız, uzun bir çene, yelken gibi kulaklar, Mustabey armudu gibi bir kafa... Soluk bir beniz... Hıyar gibi bir boy... Üstünde soluk bir ceketle, yamalı bir kilot pantolon, çamurlu çizmeler, falan filân... Konuşurken de boğazına zeytin çekirdeği kaçmış gibi konuşuyor:

«— Baba, ilk sana geldim... Define işinde senin ne kadar tecrübeli olduğumu duydum... Bende para olsa tabii sandıkları ben çıkarırdım. Ama ne yaparsın tıklarız...»

Sabriye hanım, adamı hiç beğenmemişti. Kocasını bir kenara çekti:

«— Bana bak herif, gene dalavereye gel-

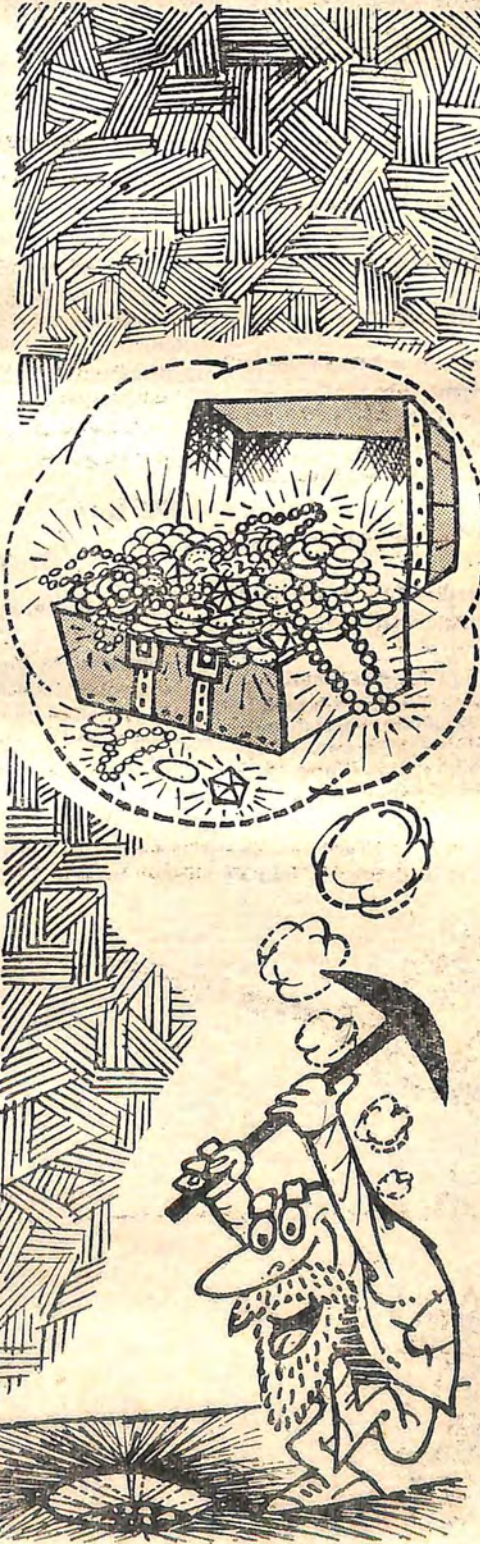

me... Bu adamı hiç gözüme tutmadı... Aklını başına topla defet şu herifi...»

Fakat Salim Baba karısını hiç duymamış gibiydi. Heyecanla sordu:

«— İyi ettin. Define nerede?»

«— Kuytu Kemer denilen yerde... Vaktiy. le orada manastır varmış... Papazların bütün paraları orada saklanmış... Anahtarını tesadüfen İstanbul'da geçenlerde bulduğum sı-

rada bir meyhanede içerken öğrendim... İki Rum konuşuyorlardı. Dedelerinin dedeleri orada papazmış... Şimdi fazla sorma... Yarın sabah on adam bulursan yola çıkarız...»

«— Adam kolay... Yol ne kadar çeker?...»

«— Valla buraya aşağı yukarı beş saat çeker... Kamyon bulursan daha çabuk gideriz...»

«— Bizim Kör İbrahim'in kamyonunu alı-
rız...»

Sabriye hanım lâfa karıştı:

«— Hadi ordan oğlum... İhtiyarın kafasını bulandırma... Gece yarısı gelip ne diye milleti rahatsız ediyorsun... Git altınları kendin çıkart...»

Salim Baba sinirli adamdı. Karısının ağzına bir tane vurup haykırdı:

«— Geveze karı, sen her işe karışma... Ben defineciyim... Beğenmezsen defol git...»

Sabriye hanım sus pus oldu... Salim Baba lâfına aynı şiddetle devam etti:

«— Misafire de yatak yap...»

Sonra adama döndü:

«— Karının aç mı?» diye sordu.

«— İki yumurta kırarsanız zilliyi kırarım baba...»

Uzatmayalım Bahtiyar iki yumurtasını yedi... Üstüne de akşamdan kalma bir kaç hurma tatlısı salladı... Teşekkür etti... Sabriye hanımın kendisine yaptığı yatağa uzandı... Karı koca da yattılar... Tabii Salim Baba sabaha kadar hep râyasında sandık sandık altın gördü... Sabah bütün gevezeliğiyle doğdu... Bugün de hava bir güzel olacaktı ki... İlk olarak Sabriye hanım kalktı... Ocağı yaktı... Çorbayı koydu. Biraz sonra da Salim Baba uyandı. Karı koca çorbalarının başlarına geçtiler... Misafir uyuyordu... Eee, adamcağız o kadar yoldan gelmiş, uysun biraz... Fakat misafir saat dokuz olduğu halde uyuyordu... Bu arada Salim Baba çarşıya inmiş, kamyonu ayarlamış, adamları bulmuştu... Eve döndüğünde karısına Bahtiyar'ın uyumuy uyanmadığını sordu Sabriye hanım:

«— Daha kalkmadı...» dedi. «Git uyandır. Elin herifinin yattığı odaya ben girecek değilim ya...»

Salim Baba kapıyı vurdu... Ses yok... Bir daha vurdu... Sonra bağırды:

«— Oğlum Bahtiyar!... Hadi kalk!... Kamyon ve adamlar hazır!... Geç kalmadan yola çıkalım!...»

Gene ses yok...

Salim Baba'nın içine bir şüphe düştü... Birden kapıyı itti, içeri girdi... Girmesiyle de buz gibi oldu... Yatakta kimse yatmadığı gibi, odada ne halı, ne antika saat, ne çini vazolar, ne de kıymetli biblolar kalmıştı. Hiçbirisi yoktu... Ev bir güzel soyulmuştu... Salim Baba defineci oldu olalı böyle numara görmemişti...

Karısı merak edip bir müddet sonra odaya girdiğinde kocasını bitkin, oracığa çökmüş buldu:

«— Nasıl...» dedi, «ben bu herifte bir iş olduğunu söylememiş miydin?...»

Hikâyenin asıl ince tarafı Salim Baba'nın ona verdiği cevaptaydı.

Karısının lâflarına ne cevap verdi biliyor musunuz?... Şöyle demez mi:

«— Aptal karı... çalışan mallar, altın sandıklarının yanında hiç kalır... Ne oldu?... Bahtiyar, bizim bir iki pırtımızı çaldı ama ben şimdi derhal Kuytu Kemer'e hareket ediyorum... Kamyon ve adamlar hazır... Altın sandıklarımı bulunca kimin kârlı çıktığını anlarsın...»

Ve Salim Baba karısının şaşkın bakışları arasında kamyonu bindi ve on adamla Kuytu Kemer'e hareket etti... Definecilik bu... Kola mı?...»

SİZİN

İÇİN

GUGUK!

Kış gecelerinde bir arkadaşımın akşamları saat yediden sabahın beşine kadar kullipte oyun oynama alışkanlığı vardı. Bundan usanan hanımlarımız: «Artık yeter, saat bir'de evde olacaksınız» diye iltimatı dayadılar.

Bir akşam yine oyuna dalmışız. Sabah saat beş olmuş. Ben eve girerken duvar saatini bir'e getirdim. Yatağa yavaşça girerken, hanım: «Saat kaç?» diye sordu. Hemen saati gösterdim. «Aferin» dedi.

Arkadaşım da evine varıp, yavaşça yatak odasına girerken, hanım: «Saat kaç?» diye sormuş.

O anda arkadaş, duvardaki guguklu saate bakmış, beşi çeyrek geçiyor. Hemen soyunmaya başlamış. Bir yandan da «guguk, guguk!» diye saatin her zamanki sesini taklit etmiş. Sonra da yüksek sesle: «Hanım, hanım, duydun ya saat ikiyi vurdu!» demiş.

Yılmaz ÖZDOĞAN

Özdoğan Koll Şti. — ÇORUM

— Ne bakıyorsunuz? Kışlık odununu aldım eve gidiyorum!..

ALİ AĞA TELEFONDA...

Her sene koyunlarını köyünde satmaktan bıkan Ali ağa, sürüyü yetişkin oğluna İstanbul'a götürüp satması için teslim eder ve İstanbul'a yetişir yetişmez mal fiyatlarından kendisini haberdar etmesini sıkı sıkı tenbih eder. Bir kaç gün sonra İstanbul'a varan genç köylü, durumu anlatmak için davetiye ile babasını telefona çağırır.

Hayatında ilk defa telefona çıkan Ali ağa, karşı taraftan oğlunun birkaç defa kendisine:

— Alo... Alo... diye hitap ettiğini duyunca, öf kelenip bağırarak:

— Ulan oğlum, İstanbul'a gittin de ne çabuk adam oldun? Hele biyol sen buraya gel de, ben alo muyum, yoksa Ali ağa mıyım, sana gösteririm!... der ve telefonu kapatır.

Enver ÖZKAHRAMAN
Teknik Ressam
YSE. 14. Bölge Müd.'de
VAN

NİŞAN TAHTASI

Bir özel ana okulunda öğretmenlik yaptığım sıralarda idi.

Yaşları 4-6 arası otuz kadar küçük «Pazar günü tatilimizi nasıl geçirdik?» konusunu incelemeye çalışıyorduk. Tabii çocukların yaşları küçük olduğu için kimisi akla yakın şeyler anlatıyor, kimisi de hayaller kuruyordu.

Bunlardan Hüseyin adındaki de: «Dün biz babamla odanın kapısına bir nişan tahtası koyup tüfekte atış yaptık» diye anlatmaya başladı.

Çok şakacı olan diğer öğretmen arkadaşım da: «Oğlum hiç evde tüfekte oyun olur mu? Senin babanın tahtası noksan galiba!...» dedi.

Bizim afacan, bu lafı evde babasına söylemiş olacak ki ertesi gün: «Evet öğretmenim, benim babamın tahtası noksanmış, çünkü onunla kütüphane yapmış» dedi ve gülmüştük.

Fakat çocuk, babasını noksan tahtayla bırakmaya razı olmamıştı her halde ki öğle uykusunda ranza tahtalarından birisini sökmeye çalışırken bulduk: «Ne o Hüseyin, ne yapıyorsun o tahtayı?» deyince: «Babam tahtasıyla kitaplık yapmış, bari ben bunu götüreyim de onun yerine taksın!» demez mi...

Fusun ANGAY

Keklik Sokak Gezer Apt. No: 18, D. 2. — Yeşilköy/İSTANBUL

DALGINLIK

Ankara'da yedek subayken bir akşam üstü sivil giyinmiş, Kızılay'da geziniyordum. Güneşli ve ılık bir günün sonuna doğru başkentini bu en kalabalık caddesinden her zamanki gibi insanlar iki yönlü sel halinde akıyordu. Yürürken birdenbire koluma genç ve güzel bir bayan girdi. Konuşmasına devam eden «kısmet» e baktım.

Tandığım simalardan deildi. O konuşuyor, ben de dinliyorum, ilerleyip gidiyorduk. Neden sonra kadının başını kaldırıp yüzüne bakınca «Eyyvah! kocam!...» deyip geride unuttuğu kocasına hızlı adımlarla yürüdü. Bana da arından bakmak kaldı.

Elvan BULUTTEKİN
Ortaokul Öğretmeni
LÜLEBURGAZ

KITALAR

Onbaşı imtihanında su-bay askere sorar:

— Söyle bakalım, dünyada kaç kıta vardır?

Er başlar saymaya:

— Avrupa, Asya...

— Tamam, daha başka?

Er bir an duraklar ve bir solukta devam eder:

— Amasya, Tosya...

Tuğyan AHISKA
Piyerloti Cad. No: 85/14
Çemberlitaş/İSTANBUL

NİNİNİ

Fatma hanım teyze, mahallemin en sevilen, özü sözü doğru, hiçbir şeyden sözünü esirgemeyen sevimli bir ihtiyardır. Bir gün onlara misafir gitmiştik. Fatma hanım teyzeyi, torununu dizlerine yatırmış, uyuturken bulduk. Biraz hoşbeşten sonra, torununu uyutmak için ninniyi başladı:

— «Kov bostancı danayı, Yemesin lâhanayı...»

Biz de sohbeti bırakmış, gülümsüyorduk. Tam o sırada dört yaşındaki diğer torun gezip oynarken birden ayağı, masanın ayağına takıldı ve boylu boyunca yere uzandı. Büyük bir gürültü kopmuştu. Biz çocuğun haline bakıp bakıp kahkahalarla gülerken, Ayşe hanım teyze ninnisini tamamladı:

— «Önüne baksana ayı!»

Kemal ÜMİT
İzmit Sanat Enstitüsü E-
lektrik Bölümü Öğrencisi
Şube 2 F. — No: 1330
İzmit/KOCAELİ

ALTMİŞLIK GELİN

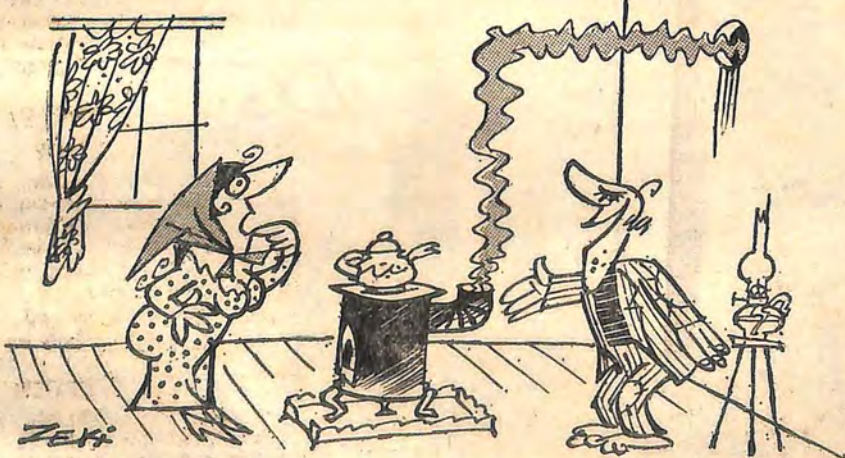
Delikanlıyı, hiç yüzünü görmemiş olduğu bir kızla evlendirirler ve gerdeğe girer. Odada bulunan bütün yakınları teker teker Allahımsarmaladık deyip giderler. Yalnız kalan delikanlı, heyecanlı gelinin yüzünü açar. Bir de ne görsün: Gelin altmışlık, yüzü buruşmuş bir ihtiyar değil mi? O da geline doğru eğilir ve: «Benden de Allahımsarmaladık» der ve odadan çıkar.

Mehmet ALAN
Çamlık Mahall. Yamaç Sok. No: 7
Balçova/İZMİR
SOBA

Bizim köyde sobanın ve gaz lambasının sadece adının duyulduğu, şehirde görenlerin anlatmakla görmeyenleri merak ve hayrete düşürdüğü bir zamanda camiye bir lamba alınır. Soğuk bir akşam camiye gelen Yusuf Dayı lambanın yanına gider, şişesinin verdiği ısı ile elini ısıtmaya çalışır ve:

— Ne güzel ısıtıyor mübarek soba!... Seni icat edenden Allah razı olsun!... der.

Salim ART
İncirliobasan Menekşe Blok D. 12 — Kadıköy/İST.

— Buldu vallahi... «Doğru git, köşeyi döner dönmez karşına çıkan deliğe gir» demiştim!..

SEKER

Erhan TİĞLİ

BAYRAMI

SEKER, ağzımızın tadı, hayat kaynağı ve midemizin değerli bir konusudur...

Çok sevdiğimiz dostlarımıza içirdiğimiz kahvelerimiz şekerlidir. Ne içeceksiniz, diye sormayız onlara: «Kahveyi nasıl içersiniz?» diye sorarız «Şekerli, az şekerli» diye cevap verirler bize. Hal hatır sorunca, «Nasılsınız?» sorusuna aldığımız yanıt, genellikle: «Orta şekerli» dir... Çaylarımız da şekerlidir, yediğimiz, yerken parmağımızı yaladığımız tatlılarımız da şekerli. Ya içtiğimiz meşrubatlar, onlar da şekerlidir. Hattâ acı soğanımız bile şekerlidir...

Bilmecelerimiz şekerlidir:

«Teptim tekerlendi
Optüm şekerlendi»

deriz kavunu tanımlarken.

Atasözlerimiz şekerlidir:
Her insanın bir olmadığını, zıt nesnelerin eşit olamayacağını belirtmek için:

«Şapla şeker bir değildir»

deriz.

Devimlerimiz şekerlidir:
Sevmediğimiz, beğenmediğimiz kişilerin yüzünü bile görmek istemediğimizi belirtmek için:
«Ne arabın yüzü ne Şam'ın şeker» deriz.

Yağmurda ıslanmaktan korkanlara: «Şeker misin eriyecek?» diye takılırız...

İltifatlarımız şekerlidir:

Dostumuzu, sevgilimizi: «Şekerim» diye çağırırız. İyi insanları şekerle benzetir, «Şeker gibi adam vallahi» deriz. Güzel kızlar: «Ne şeker şeysin sen» diye pıyazlanır... Bütün tatlılar şekerden yapıldığı gibi, bir tatlının adı: «Şekerpare» dir. «Türlü çeşit» tir şekerimiz. Toz şeker, kesme şeker daha çok çaya, kahveye konur. Akide şekerini sade olarak yerir. Bir de misafir şekerini vardır, cıllı bicili ambalajlı. Bu da evimize gelen dostlara, akrabalara sunulan bir şekerdir. Limonlusu, karanfillisi, kaymaklısı, çileklisi, çikolatalısı... vardır.

Bunlarla yetinmez, çarşıdan aldığımız kabak, patates, pancar gibi sebzelerle de şeker depo ederiz midemize... Yediğimiz ekmekte bile vardır şeker.

İşte bunun içindir her halde «Şeker hastalığı»nın, baş hastalığımız olması...

Hayatımızın en önemli olayları şekerlidir.

Gözüne geliriz şekerle. Takılırız arkasına. Önce tersleniriz. Ama şeker gibi yapışırız. Derken «Şekerrenk» oluruz, konuşur, anlaşırsız sevgilimizle. Nişan olur aramızda, halka takarız burnumuza, pardon parmağımıza. Göze girmek için şeker yaptırıp götürürüz her buluşmada, ziyarette. İş pişiririz böylece. Evlenmeye karar veririz. Nikâhımızda konuklarımıza sunduğumuz armağan «Nikâh şeker»i dir. Böylece tatlı geçer nikâhımız, tatlı tatlı söz ederler bizden...

Bazan, aşık olduğumuz güzel naz eder, çile çekirir bize. Kızlar:

«Karanfil eker misin
Balınan şeker misin
Bana ettiklerin
Ahrette şeker misin?»

diye sorarak gözdağı veririz ona...

Aşkıımız mutsuzlukla sona ererse, dostlarımız:

«Buzdan bir evim vardı
Tuzdan bir yemeğim
Şekerden bir sevgilim vardı.
Sonra ne oldu bilir mısınız?
Yağmur yağdı!...»

diye dert yanarız.

Eskiden Ramazan Bayramında, davulcular:

«Şekerim var, ezilecek
Tülbentlerden süzülecek
Çok bekletme beni beyim
Çok yerim var, gezilecek»
diye toparlardı bahşişlerini...

Eskiden çocuklara balık şekerini satarlardı. Şimdi elma şekerini moda oldu. Sürüyorlar elmanın üstüne renkli şeker. Al sana elma şeker... Bir de tutmak için kazık sokuyorlar altına. Bazı kişiler, kazığından dolayı aşkı elma şekerine benzetmişlerdir. «Aşk, bir elma şekeridir. Yalarsın yalarsın şekerini, elinde kazığı kalır» diyorlar gülererek. (Her halde bunlar gerçek aşkla teşerrif edememiş ve aşk esnafı tarafından kazıklanmış kişiler olacak...)

Biz bu benzetmeyi değiştirip, «Vatan, millet, nurlu ufuklar» diye nutuk atarak, milletin ağzına bir parmak bal süren, ama sandıktan çıktıktan sonra gerçek yüzlerini gösteren politikacıları elma şekerine benzetebiliriz...

Bu kadar değerli bir nesne olan şeker, ya şeker kamusundan ya da

Kültür Bakanı Talât Halman, Konya'da Aşıklar Bayramında şiir okudu. — Gazeteler —

«Aldı sazı eline, bakalım ne söyledi!»

şeker pancarından çıkarılıyor. Bizde daha çok şeker pancarı üretilmektedir. Üreticiden aldıkları pancarı işleyen fabrikalarımız bunu tüccarlara satmakta, o toptancıya, o perakendeciye derken şeker bize ulaşmaktadır... Dışarıya ucuz sattığımız halde, biz pahalı yeriz şeker...

Üstelik, arada sırada kalkınmaya, hayat yükseklğine ayak uydurur, daha da pahalılanır şekerimiz. Bu yüzden şeker ve de şekerli olanlar çok itibar görür toplumumuzda...

Şeker aynı zamanda bir terbiye aracıdır da. Cins atlara şeker yedirilir, her yarıştan sonra. Dersini bilen, uslu duran, yaramazlık yapmayan çocuklara şeker verilir...

İşte bu yüzden çok para sarfedilir şekerle. Vatandaş «Bir ucuzlasa da bayram etsek» diye düşünür. Ama bir türlü gerçekleşmez bu iş... O da «Ramazan Bayramı» na «Şeker Bayramı» deyip, gelene gidene şeker ikram ederek gerçekleştirir o dileğini...

Gücü yettiğinde şekerli tatlılar alır çarşıdan, bayramda yemek üzere, ya da evde yaptırır, daha ucuza çıkarsın diye. Bu mazhariyete erişemeyenler «Komşuda pişer, bize de düşer» diye umar, yutkunurlar. «Bay-

ram gelmiş neyime» diye bir şarkı kopar içlerinden.

Şekerli, cömert dostlarını, akrabalarını ziyaret ederler onlar da, hem ziyaret hem ticaret olsun diye... Gelen misafir istenmese de bir misafir şekerini ikram edilir... Vatandaş açar şekerin kâğıdını, özlediği mutluluğa kavuşmak dileğiyle. Ambalajdan bir mani çıkar kısmetine:

«Dağ üstünde dar yollar
Sevgilim haber yollar
Dua edin komşular
Kavuşsun hasret kullar»

yazılıdır kâğıtta.

«Âmin!» der can ü gönülden vatandaş. «Âmin!» deriz biz.

Hadisi, siz de «Âmin!» deyin bakalım sevgili okuyucular...

Erhan TİĞLİ

Biliyor musunuz ?..

AKILLI KİME DENİR?

Ali'nin külâhını Veli'ye, Veli'nin külâhını Ali'ye giydirmesini bilen Alicengizlere akülü denir. İşbu varlıklar insafın kuzeyinde, hayâmin güneyinde, namusun doğusunda, onurun batısında ikamet etmekte olup sömürgeciler ailesiyle beraberdir.

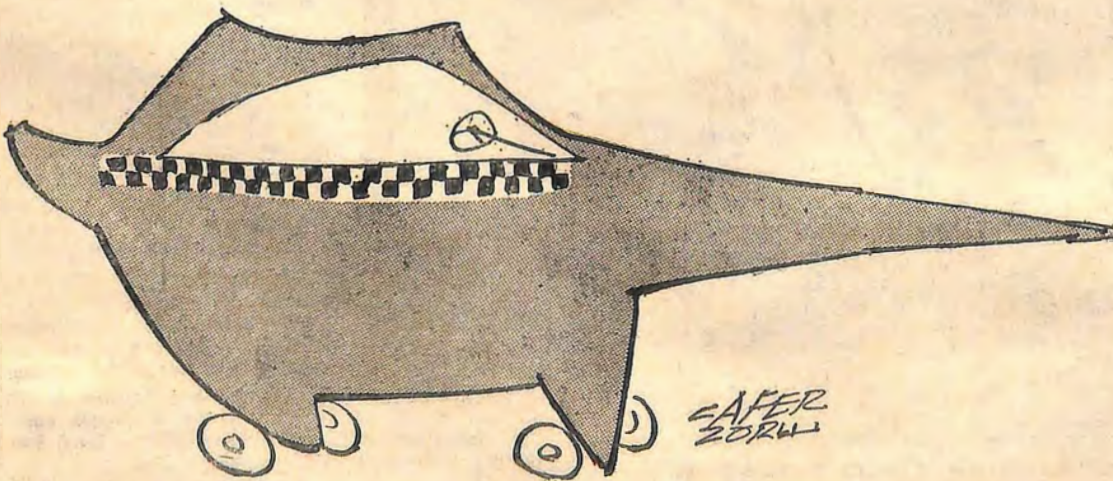
VATANDAŞ NİYAZI NE OLDU?

Her ne kadar, Haldun Taner üstadımıza göre vatandaş Niyazi «Astronot Niyazi» ye dönüştürülmüşse de bu dönüşüm gerçek olmayıp rol icabı olmuştur. Aslında ise:

«Ne şehit oldu, ne gazî
Zam çukuruna düştü vatandaş Niyazi»

MİZAH NE DEMEKTİR?

Bazı kişiler mizahı bir eğlence ya da şaklabanlıklar sanırlar. Tekzip ederim. Aslında mizah: Ağladıklarımıza gülmek, güldükleri mize ağlamak gerektiğini gösteren bir ölçektir. Bu nedenle «güleriz ağlanacak halimizle»

Taksim dolmuşu!

— Mamid'im bi keresinde bana sürmelik almıştı... Çatlamıştı mahalle hasedinden... Şöyle tunç gibi bişeydendi, lamba camına benziyordu. İçinde de bi milli, milini bi çekiyon, sürme ucunda... Bi gece sürüp yatmışdım. Sabaha karşı Mamid gelmiş, tanımamış beni, bu Rabiye mi, deel mi diye... Amma sürme çekmek sünnet, sevap... Bu gırmızılık çok günah gızım, bi Veysiye hoca vardı, derdi ki avratcağız, Rabiye baci Rabiye baci, bu gırmızılık sürenlerin oralarına öteki dünyada yılanlar çıyanlar yapıdıracaklarmış derdi... Aboov, insan ağzının yanında akreplerden, yılanlardan nasıl gezer öteki dünyada. Sen günahlarımızı affet Yârabbi!...

Durdu, bardak, kaşık şingirtıları ni duydu:

— Çay mı bişirdin gız? dedi. Benimkine beş gaşşık goy şeker... Rahmetli Mamid'im da şekerli içerdii... Amma yediği et olurdu gendine, to pak topak et... Sırtı bi kere yere geldi mi den? Nerde şimdi öyle adamlar, hepsi de süpürge gibi, u fursen uçacaklar...

Çaylar içilirken, nine:

— Bacısı gaçdı, dedi... Dün gaçdı...

Kâmuran:

— Bana söylemedi Rifat, dedi.

— Gaçdı gaçdı, dedi nine... Güzel, goca hacetli bişeydi... Kimbilir kim-

nen gaçdı?

Kâmuran:

— Bir haber alamadınız mı? diye sordu.

— Yok, dedi Fidan.

Nine atıldı:

— Babası baba deel ki... Şeytan diyor, çık gene sokağa, ara bul gızı... Şeye çık şeye, vali derler ya işde ona... Ağzına geleni söyle herife, niye bulamadınız benim torunu diye... Amma bırakmıyorlar ki beni. Bi bıraksalar, şu halımda bile, bir gün içinde bulurum gızı.

— Nene, dedi Rifat, goca memle-

ketin içinde nasıl bulacan, polis bile bulamamış. Hem nerden biliyon Dilber'in burda olduğunu? Belki başga bi yere çekip getdiler... Amma dur lan, kimse o herif alacağı olsun, şöyle onun bi yakasına sarılmazsam... Hayvan oğlu hayvan, insan bi mektup atar lan, biriyen bir haber uçurur, Allahsız...

— Neyse, dedi nine, eyi oğlandır inşallah...

Komşulardan ilkin karşıdaki geldi, sonra yandaki... Ondand sonra, mahallenin tüm kadınları bir bir doluştular eve. Nine, onlar geldikçe kızdı, onlar geldikçe kızdı:

— Gız avratlar, sizin heç işiniz gücünüz yok mu? dedi. Ayı mı oynadıyoruk burada? İşde almış gelmiş bizim Rifat bi dene, onnan gırmızı yoruk...

Karıdaki:

— Yok nene, biz Dilber'den bir haber sandık, dedi.

— Var, çatlayın işde... Gaçıran oğlan zenginmiş. Dört dene evleri, beş dene tarlaları varmış, çatladınız mı?

Yandaki komşu:

— Niye çatlayak nene? dedi. Allah daha âla etsin.

— Sizi bilmez miyim been? Çat-larsınız çatlar... Bu da Rifat'ınki, eyi mi? Bu da zengin gızı, bunların da dört dene evleri, beş dene tarlaları varmış... Bir gün arayan hem oğlanı everdik, hem de gızı, gassığınız patladı mı şimdi?

Kâmuran, Rifat'a:

— Biz kalksak, dedi.

— Niyeymiş, dedi nine. Siz kalka-

cağınıza bunlar kalkıp getsinler evlerine. Zaten şimdi gocaları gelir, dünyanın dayanı yerler... Hadi gız hadi evinize, ayı oyunu bitdi...

Fidan:

— Ana, dedi.

— Ne anası gız, doldular içeri gı-

ran gibi, avratcağıznan iki lâf edemedik... Ben ona daha Mamid'in

16

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

bir gün nasıl dokuz çanak guru fa-sulya yediğini annadacaktım... Bunlara ne, tiyaturo gerek bunlara, tiyatura... Hadi bacım, hadi evinize... Şindi piçleri dosdoğru helâya gederler... Zaten konu gırmızı siz doluruyorsunuz helâyı, fırsat biliyosunuz, bi kere oğlunuzu gızınızı bizim eve ettirmeye...

Kadınlardan bir kaç, ninenin huyunu bildikleri için hiç kızmaksızın kalkıp gittiler. Ama bir ikisi, meraklarını gidermek için bir zaman daha oturdular.

Nine:

— Siz şimdi Rifat'nan nerye gide-

ceksiniz ki? diye sordu.

— Hiç, dedi Kâmuran, otele.

— Otel ne?

— Ev nene ev, dedi Rifat. Paray-

nan yatılır orda.

Nine kızdı:

— Deli misiniz siz? Gurusunuza

bi düğüm atıp, bi gurusu daha goyun

yanına. Bakın, burda yatarsınız, na-

sıl olsa Dilber de uçdu yuvadan...

Ben arkamı döner yatarım size. Ge-

ce canın sıkılınca, oturur gırmızı-

ruk senle... Sana ben bi Veysel Ga-

rani'yi annatsam, oturun da sabaha

gadar hümgür hümgür ağlan... Biz

o Dudu baciynan Veysel Garani'yi

annadır annadır ganlı gözyaşları dö-kerdik... Gurban olduğumun Veysel Garani'si...

Fidan:

— İderseniz size hemen bi pilâv

bişirim, dedi.

— Bişir ya, dedi nine.

Rifat, Kâmuran'ın gözlerinin içine

baktı. Kâmuran:

— Olur, dedi.

Fidan kalktı ayağa:

— Gusura bakma bacım, dedi, gız

gedince yerde miyim, göğde miyim

bilemedim, onun için de aklıma ye-

mek memek gelmedi.

Nine bağırdı ardından:

— Gız, dedi, pilâvı mercimekli

yap!...

Sonra dürbününü ayarlayarak, o-

turan kadınlara baktı:

— Sizin eriniz gelmez mi? dedi.

— Gelmez nene, dediler.

Nine başını salladı... Kamburunu

tutarak kalktı, bir yatağın altından

seki on tane fındık çıkararak, Kâ-

muran'ın avucuna tutuşturdu:

— Gır da ye, dedi.

— Teşekkür ederim...

— Ye ye, bunlara verme ha!...

Kâmuran, ninenin görmez tarafın-

dan fındıkları, oradaki çocuğun biri-

ne uzattı. Çocuk, fındıkları eline a-

lır almaz, koşarak çıktı gitti dışarı-

ya...

Sofraya mercimekli pilâv geldiğin-de, Ârif onbaşı da kapıdan girmiş-ti. Fidan'dan önce, çocukları göğüs-lerine it eniği gibi sarılmış kadın-lar sordular:

— Bir haber var mı Dilber'den? dediler.

Ârif onbaşı başını salladı yalnız, cevap vermedi. İçeriye girdiğinde karısına seslendi hemen:

— Garagoldan seni de istiyorlar, dedi.

— Niye ki? dedi kadın.

— Bilmem, gomser gelsin, dedi.

Fidan, kocasının yanına yaklaştı, onun çıkmış gömleğini pantolonu-nun içine soktuktan sonra, Kâmu-ran'ı gösterdi:

— Oğluyunki, dedi.

Rifat ayağa kalkmadan, şöyle yer-sofrasında yan dönerek babasına yer açtı:

— Gel baba, ye, dedi.

— Yok, dedi Ârif onbaşı, ben ye-miyecem.

Sonra Kâmuran'a:

— Hoşgeldin, dedi.

Dışarıya, ocağın yanına oturdu, bir

sigara yaktı. Nine içerden seslendi:

— Gelsene lan Ârif, garnımı doyur!

dedi.

Ârif onbaşı, anasına da cevap ver-

medi. Yalnız:

— Biraz acele et Fidan, aksinin

biri gomser, dedi.

Tekrar ninenin sesi duyuldu içe-

den, söyledikleri ağzındaki lokma-

dan pek anlaşılmadı ama:

— Ben de geli mi? diyordu.

— Yok, dedi Fidan, senin ne işin

var ana?

— Söver sayardım gız!...

Kâmuran, bulgur pilâvını kaşıkla-

yordu. Ninenin uzattığı soğanın ön-

ce zarını çıkarıyor, sonra da ağzına

atıyordu. Rifat'a:

— Sen gitmeyecek misin? diye sor-

du.

— Ne gideyim ben? Nasıl olsa ya-

pacak bış yok. Gaçmışdır birine.

Yarın boşalırsam, ararım.

— Babanla gitsen...

Rifat, başını salladı. Bosver diyor-

du, bu baş sallayışıyla... Fidan, içe-

riye soluk bir mantıyla girdi. Başı-

na kocaman bir sıvah örtü geçirmiş,

boğazının üstüne de koskocaman bir

düğüm oturtmıştı.

— Gusura bakmayın, ben bi gidi-

yim, dedi.

Onlar gittikten sonra, nine söylen-

mesine devam etti:

— Heç babasına çekmemiş, benim

Ârif çok hımbıldır, dedi. Güçlükken

de öyleydi, dayağı yer gelir çocuk-

lardan, bi dayak da benden verdi...

Ye gızım ye, bak mercimeklerinden

mercimeklerinden ye!...

Ârif onbaşı karakola varır varmaz,

karısına:

— Sen burada otur, ben gomsera

haber vereyim! dedi.

İçeriye girdi... Komiser, masanın

tizerine birtakım kâğıt paralar koy-

muş, onları masanın orasına burası-

na yığarak, hesaplar yapıyordu...

Bir ellilik ve üç onluğun üzerindeki

bir bes liravı alıp, öteki erubun üs-

tüne bıraktıktan sonra, Ârif onbaşı-

yı gördü:

— Ne var? dedi.

— Heç efendim, benim avradı is-

demişdiniz de...

— Get al gel içeri!

Ârif onbaşı, başını kapıdan çık-

arak, karısına işaret etti. Fidan,

hayatında ilk kez geliyordu karako-

la. Onun için daha simdiden titre-

meye başlamıştı. Yolda kocasına:

«Gızın saybolmasından bize de

hişe ederler mi?» diye sorduğunda,

kocası ona:

«Ne biliym, bilmem ki» dediği için

daha çok korkuyordu.

Komiser, ilk para kümesini cebi-

ne koyarken:

— Kadın, dedi, bir kimseden şüp-

heniz var mı?

(Devamı var)

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Tahsil bursu ikramiyesi ile yavrunuzun geleceğini şimdiden garantileyen

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI'NDA

Açtıracığınız bir hesap, unutmayınız ki

çocuklarınızın

istikbaline

açılacak

en büyük

şans

kapısıdır

OMUR BOYUNCA AYLIK GELİR
HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60295 - A - 20510 — 173)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 23 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

— Sen bakma!..

Lokantada

Müşteri, ısmarladığı yemeği getiren garsona çıkışır:

— Yahu bu biftek her zaman iki parça gelirdi, şimdi neden bir tek böyle?..

Garson özür diler:

— Kusura bakmayın efendim, aşçının işi çok da ikiye bölmek için vakit bulamamıştır.

Neden?..

Yemek odasının bir köşesine çekilen küçük kız, tatlı tatlı ağlıyordu. Teyzesi saçını okşayarak sordu:

— Neden böyle ağlıyorsun yavrum?

Küçük cevap verdi:

— Başka türlü ağlamasını bilmiyorum da...

Aynı yolun yolcusu!

Dilenci, önünden geçen güzel ve hoppa bir kadına seslenir:

— Güzel madam, fakire merhamet ediniz, bu gece ne yiyeceğimi, nerede yatacağımı bilmiyorum!

Kadın dudak büktü:

— Ya ben biliyor muyum?..

Yalnızlık

Garson, tek başına yemek yiyen kadına:

— Yalnız başına yemek, ne acı, değil mi madam? dedi.

Kadın içini çekti:

— Evet, bilhassa hesap zama-
nı gelince!.. diye cevap verdi.

Yazısız

Meslek icabı

Kitaplar içinden birini seçen adam, kütüphane görevlisine sordu:

— Bu roman nasıldır acaba?

— Bilmiyorum, okumadım, diye cevap verdi görevli.

— Okumadınız mı? Mesleğiniz icabı bütün kitapları okumanız gerekmez mi?

— Aman müsyö, dedi görevli, mesleğin gerektirdiği her şey yerli yersiz yapılıydı, cellâtlar yeryüzünde canlı bırakmazlardı!

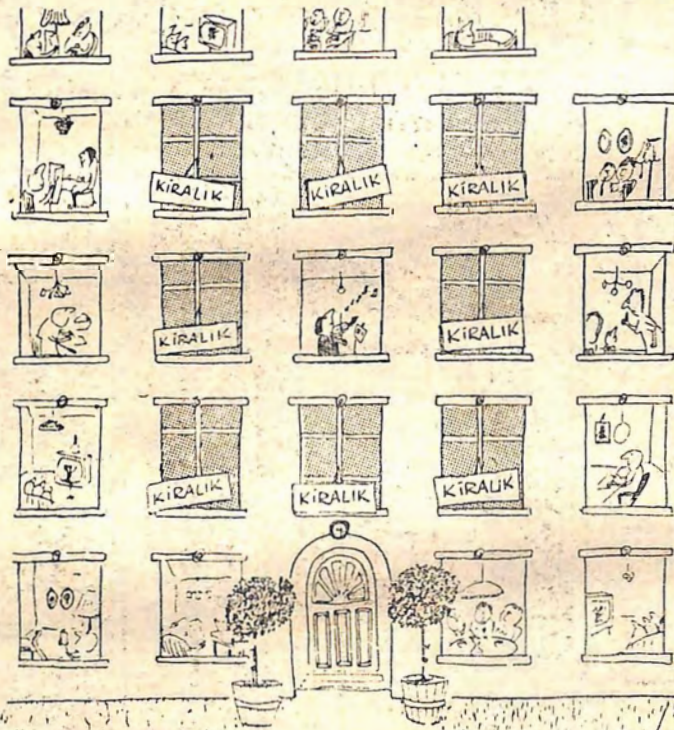
Yeni eleman

Bayan giyim eşyası satan mağazaya giden kadın, asansöre binerek, işe yeni başlayan asansörcü çocuğa emri verdi:

— Beni çamaşır dairesine götürünüz!

As söz hareket etti, durdu, bir büyük odanın kapısını açan çocuk:

— Çamaşırlar şurada, makine orada, dedi. Temizleme tozu falan istersen zile bas, kapıcıyla göndereyim!

Yazısız

Doktorda...

Çubuğu ile duvardaki harfleri işaret eden göz doktoru, hastasına sordu:

— Birinci sırayı okuyabiliyor musunuz?

— Hayır, diye cevap verdi hasta.

— İkinci sırayı?..

— Hayır.

— Üçüncü sırayı?..

— Hayır, doktor.

Dördüncü ve beşinci sıralardan da olumlu cevap alamayınca:

— Hayret! diye söylendi doktor. Bu büyüklükteki harfleri nasıl okuyamazsınız? KPLTZWHT-RX.

— Harfleri tek tek elbette okuyorum, diye sevinçle bağırdı hasta. Fakat cümle olarak telâf. fuz edemiyorum!

Onu anlamış

78 yaşındaki adamın, 43'lük bir kadınla evlendiğini ve bir çocukları olduğunu anlatıyordu ki, ar. kadaşı sordu:

— Evlendiklerini anladık canım, bebek kaç yaşında?

Biricik mirasçı

Doktor zengin hastasının tama-
miyle iyileştikten sonra yeğenine dönerek:

— Metin ol dostum, dedi. Amcan kurtuldu!

Trende

Üçüncü mevki vagonundan bir ses:

— Aman müsyö kondüktör, ar. tık yolcu gelmesin, onaltı kişi koltukta, altı kişi de raftayız!

Yazısız

Belli olmaz

Önündeki boş kovaya oltasını salmış bekleyen akıl hastasının yanına gelen doktor:

— Kolay gelsin, dedi. Ne yapıyorsunuz böyle?

— Balık yakalıyorum.

— Fakat kovanın içinde balık yok ki...

— Nereden biliyorsunuz?

— Baksanıza, diye hastayı inandırmaya çalıştı doktor, içinde su bile yok. Susuz yerde balık nasıl olur?

— Sabrın sonu selâmettir, di. ye homurdandı hasta. Birazdan yağmur yağmayacağı, kovanın suyla dolmayacağı ve bir balık akınının başlamayacağı ne malûn!

Ne bilsin

Sevinçle eve gelen küçük Marc:

— Öyle eğlendik ki, dedi annesine. Koştuk, oynadık, gölde ar. kadaşıyla yıkandık...

Kadın kaşlarını çatı:

— Kızlar da var mıydı?

— Bilmem, diye söylendi oğlan. Hepimiz çıplaktık!

Ne yaparmış?

Cesarettin bahsediyorlardı.

— Haydi canım, dedi Olive, kocasının bir kadını dövdüğünü görsen ne yaparsın?

Marius düşünmeden cevap ver-
di:

— Hemen gözlerimi kaparım!

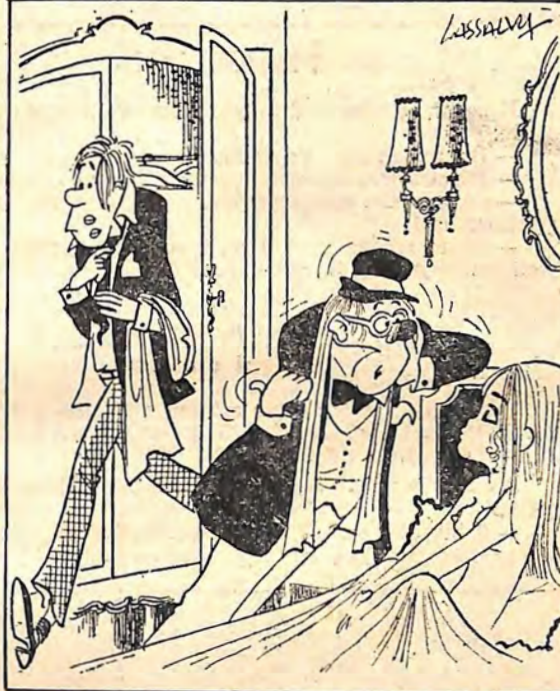

— Anladık canım.. müdür be-
yin geleceği varsa, göreceği de var!..

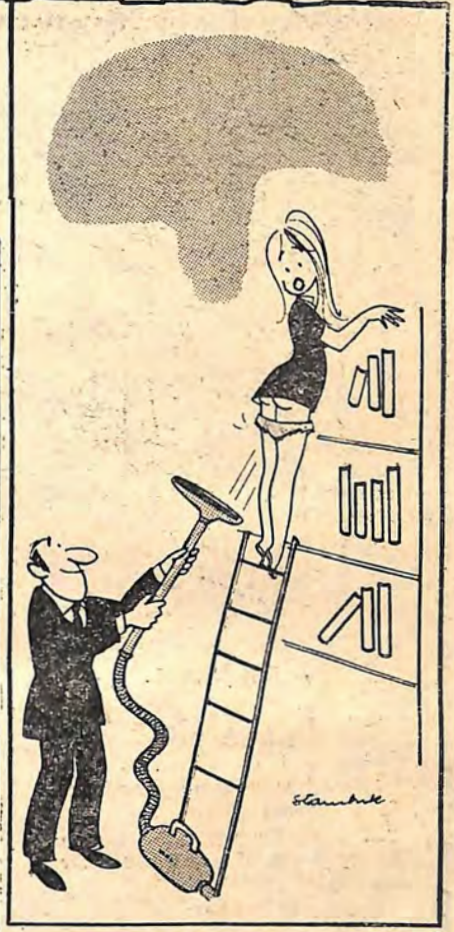
Dünya Karikatürleri

-NEO, BAKIYORUM BİRDENBİRE NE-
ŞEN YERİNE GELDİ!..

-HİÇ BU KADAR İÇMEMİŞTİM... ŞİMDİ
DE ASANSÖRÜN YATAK ODAMIZ DA
DUZDUGUNU GÖRÜYÖRÜM!..

YAZISIZ..

YAZISIZ...

-TÜH, BEN SEYAHATTAYKEN
EHLİYET Mİ ALDIN?..

-İNDİR ELLERİNİ SERSEM...
YAKALATACAKSIN BİZİ!..

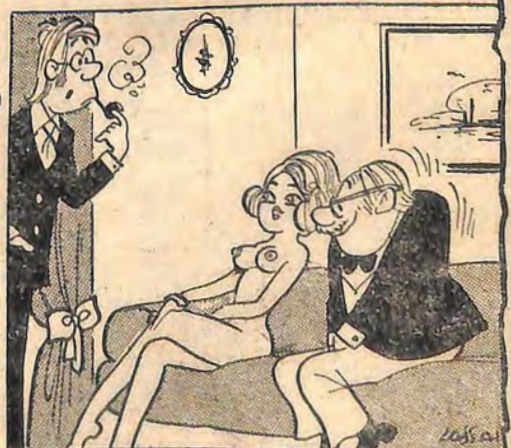
-HAYDİ YATAĞA!..

-PATRONUN AYLI-
GİNA ZAM YA-
PACAK...

-BUNU NASIL MI
HALLETTİM?..

-İŞTE BÖYLE.. BİZE GELDİ-
GİNDE BEN DE TAM BAN-
YODAN ÇIKMIŞTİM!..

MİLYON PAZARI İŞ BANKASINDA

Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplıyarak
"Milyon Pazarından"
siz de faydalanınız.
17 500 talihlinin
tam 17 MİLYON lira tutarında
ikramiye kazanacağı
bu büyük çekilişte:

**50 APARTMAN
DAİRESİ**
50 ADET
100.000 TL.

100 ADET
10.000 LIRA
300 ADET
5.000 LIRA
1000 ADET
1.000 LIRA

ve 16 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
dağıtılacaktır

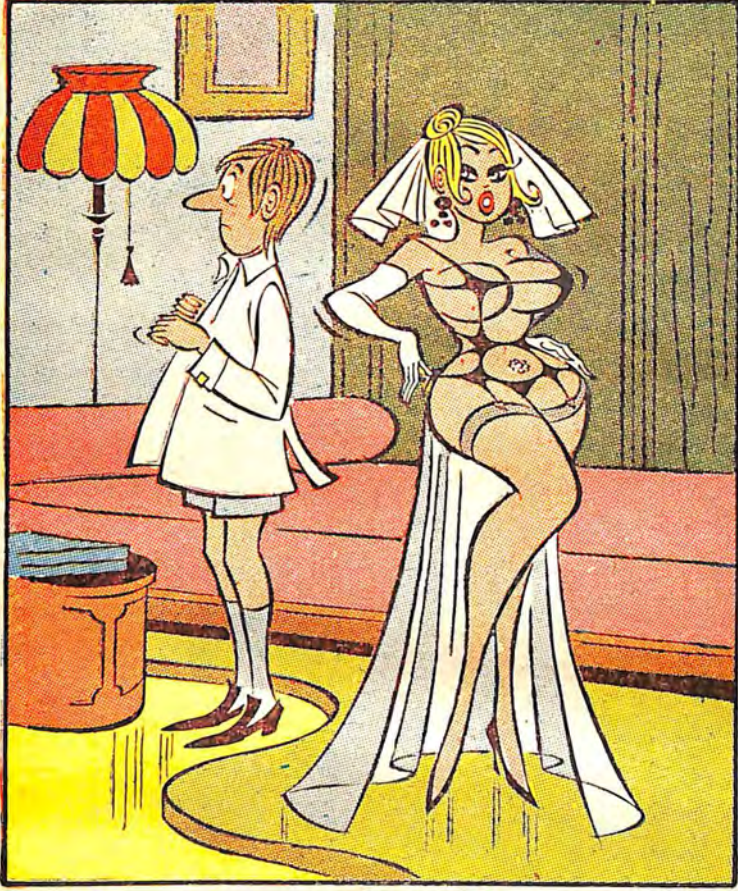
TÜRKİYE

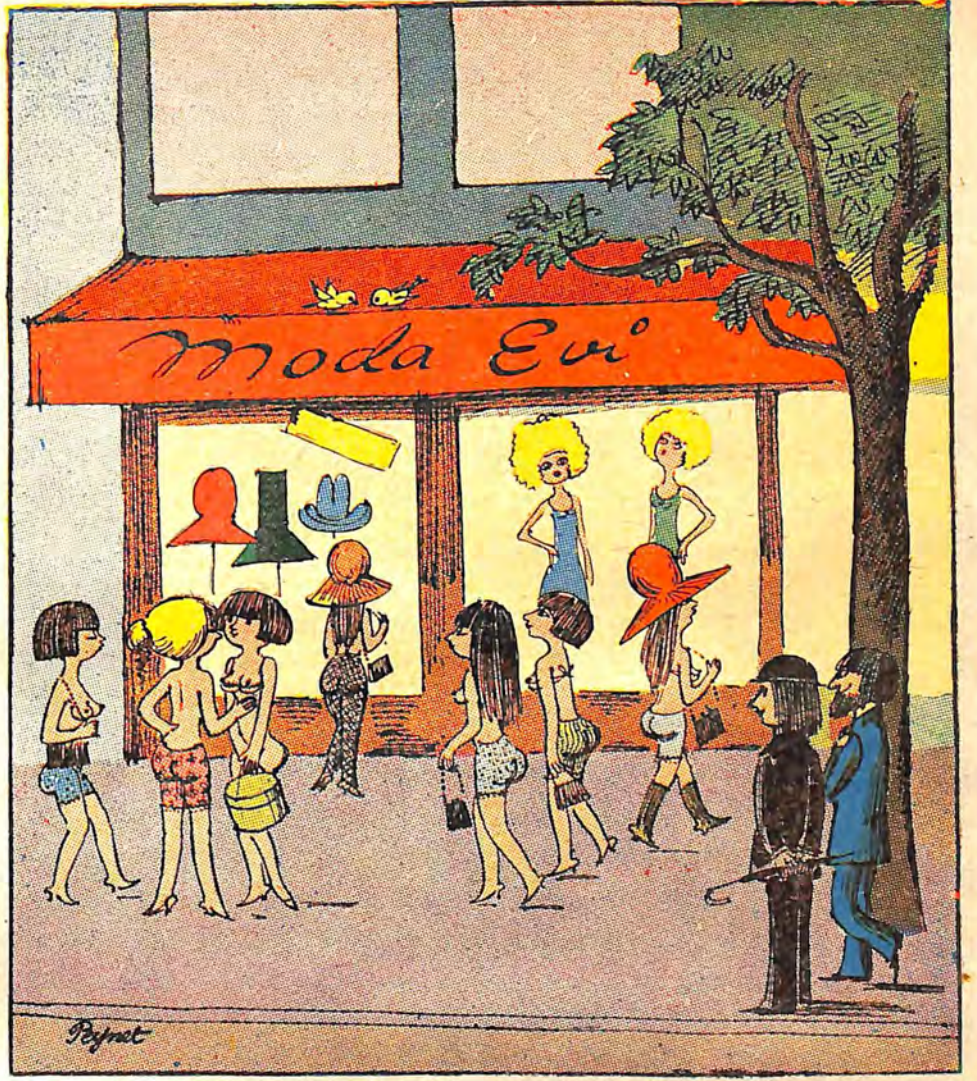
BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

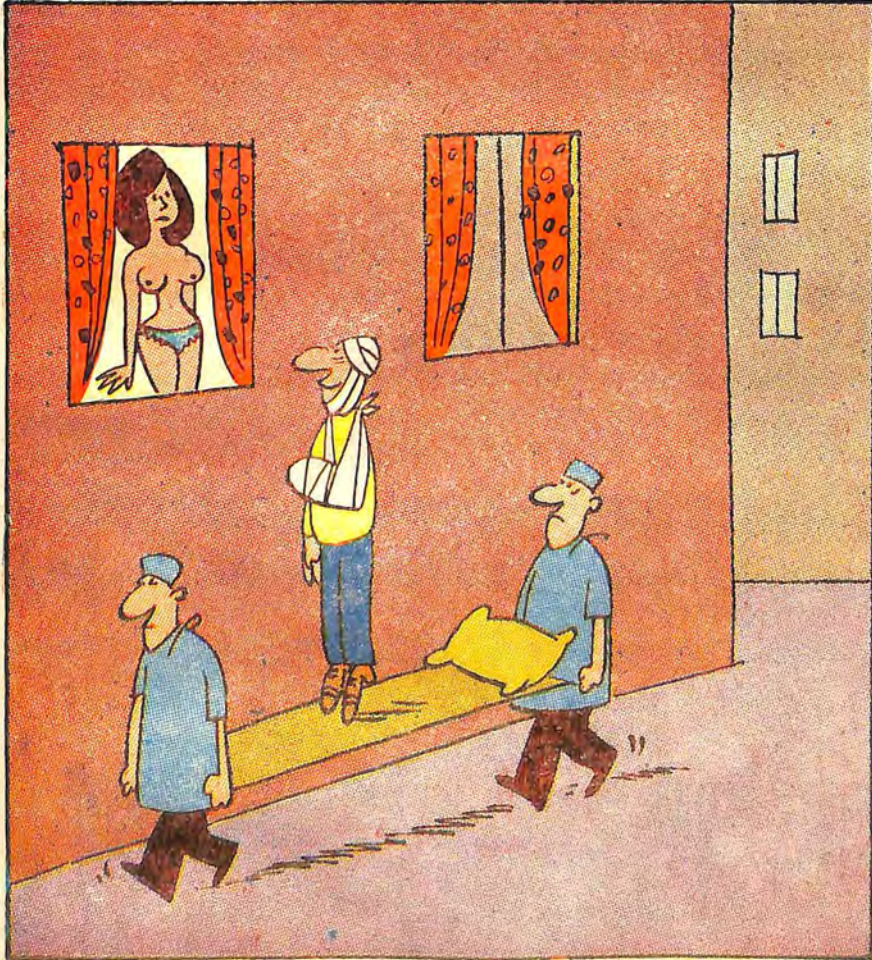
Akbaba

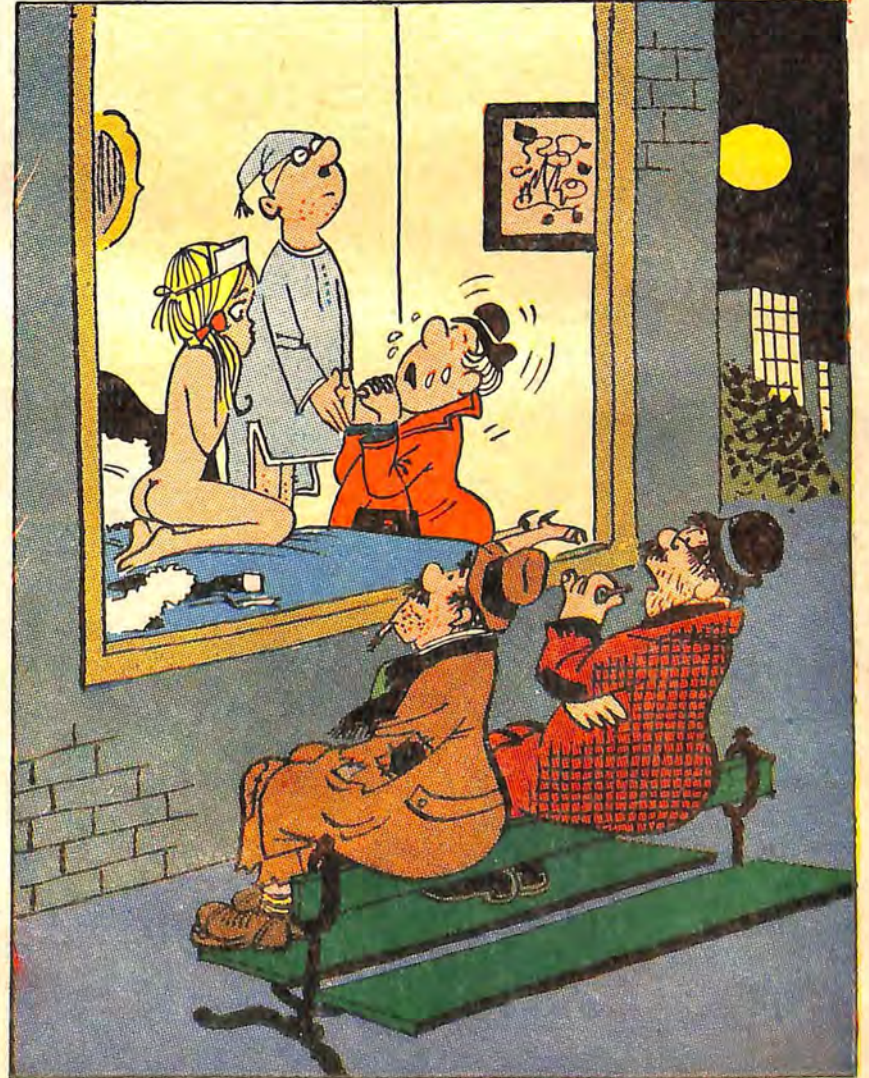
-YOOO, SEKRETERİN DEĞİL KARINIM
ARTIK ÖYLE HERŞEYE "EVET",
DEMEMİ BEKLEME'

-BUNLAR BÖYLE NE BEKLİYOR ?
-MODANIN BUGÜN NASIL OLACAĞINI!

YAZISIZ

-SİNEMAYA GİTSEN BÖYLE FİLM
SEYREDEMEZSİN BABALIK!.